

# DIARI DE SESSIONS

## DEL PARLAMENT DE CATALUNYA



X legislatura

Segon període

Sèrie C - Número 49

12 de març de 2013

### Comissió de la Infància

Presidència de l'l. Sra. Dolors López Aguilar

Sessió núm. 2

#### SUMARI

---

##### Sol·licituds de compareixença

acumulades relatives al Pacte per a la infància (tram. 356-00034/10 a 356-00047/10) p. 4

##### Compareixença

de representants de la Fundació Pere Tarrés i de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00015/10) p. 5

##### Compareixença

de representants de la Fundació Catalana de l'Esplai perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00014/10) p. 8

##### Compareixença

de representants de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i de la Fundació Josep Sans perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00016/10) p. 11

##### Compareixença

de representants del Moviment Laic i Progressista perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00017/10) p. 14

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament  
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · [www.parlament.cat](http://www.parlament.cat)

## SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix Dolors López Aguilar, acompanyada de la vicepresidenta, Laura Massana Mas, i de la secretària, Anna Solé i Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Meritxell Borràs i Solé, Violant Cervera i Gòdia, M. Victòria Forns i Fernández, Àlex Moga i Vidal, M. Glòria Renom i Vallbona i Elena Ribera i Garijo, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Bosch Cuenca, Agnès Russiñol i Amat i Teresa Vallverdú Albornà, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Segú Ferré i Núria Ventura Brusca, pel G. P. Socialista; Fernando Sánchez Costa i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el director de Relacions Institucionals, Formació i Consultoria de la Fundació Pere Tarrés, Rafael Ruiz de Gauna; el vicepresident de la Fundació Catalana de l'Esplai, Carles Barba Boada; els presidents - comissaris generals de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Lluís Marco Planells i Trini Molist Solvas, i la representant del Moviment Laic i Progressista, Berta Mundó Fontdeglòria.

## ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença de representants de la Fundació Catalana de l'Esplai davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00041/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença de representants de la Fundació Pere Tarrés i de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00042/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença de representants de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i de la Fundació Josep Sans davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00044/10). Anna Figueras

i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Sol·licitud de compareixença de representants del Moviment Laic i Progressista davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00045/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença de representants de la Creu Roja davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00034/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença de representants de la Federació Catalana d'Entitats contra el Càncer davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00035/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Sol·licitud de compareixença de representants de la Federació Catalana de Drogodependències davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00036/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista;

Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

8. Sol·licitud de compareixença de representants de la Federació d'Entitats amb Projectes i Pisos Assistits davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00037/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

9. Sol·licitud de compareixença de representants de la Federació d'Entitats Llatinoamericanes de Catalunya davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00038/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença de representants de la Federació Catalana d'Entitats de Paràlisi Cerebral i Etiologies Similars davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00039/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença de representants del Fòrum Salut Mental davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00040/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa

per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença de representants de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu davant la Comissió de la Infància perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 356-00043/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Comitè de Catalunya d'UNICEF davant la Comissió de la Infància perquè presenti l'informe Infància a Catalunya 2012-2013 (tram. 356-00046/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Coordinadora d'Associacions de Famílies Acollidores davant la Comissió de la Infància perquè exposi la seva posició amb relació al Pacte nacional per a la infància i l'adolescència (tram. 356-00047/10). Anna Figueras i Ibàñez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Teresa Vallverdú Albornà, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Núria Ventura Brusca, del Grup Parlamentari Socialista; Fernando Sánchez Costa, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, del Grup Parlamentari de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, del Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

### La presidenta

Molt bona tarda a tothom. Ja sabeu que avui és la primera vegada que es reuneix la Comissió d'Infància després de la seua constitució. I ho farem, si és que les proveu, amb quatre compareixences.

### Sol·licituds de compareixença acumulades relatives al Pacte per a la infància (tram. 356-00034/10 a 356-00047/10)

Primer, abans que entrin els compareixents, passarem a la votació, en tot cas, de totes les sol·licituds de com-

pareixença que tenim previstes. I, si les aprobeu, avui en substanciaríem quatre, d'aquestes. Passo a llegir, per a la vostra aprovació, les sollicituds que hi ha –només l'enunciat per anar ràpid–: sollicitud de compareixença de representants de la Fundació Catalana de l'Esplai; de representants de la Fundació Pere Tarrés i de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs; compareixença de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i de la Fundació Josep Sans; compareixença de representants del Moviment Laic i Progressista; de representants de la Creu Roja; de representants de la Federació Catalana d'Entitats contra el Càncer; de representants de la Federació Catalana de Drogodependències; de representants de la Federació d'Entitats amb Projectes i Pisos Assistits; de representants de la Federació d'Entitats Llatinoamericanes; de la Federació Catalana d'Entitats de Paràlisi Cerebral i Etiologies Similars; de representants del Fòrum Salut Mental; de representants de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; del Comitè de Catalunya d'UNICEF, i d'una representació de la Coordinadora d'Associacions de Famílies Acolloïdores.

Si us sembla, ho aprovem per assentiment? *(Pausa.)*

I, llavors, avui en substanciaríem quatre, que són: la Fundació Catalana de l'Esplai, la Fundació Pere Tarrés, els Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i el Moviment Laic i Progressista.

Doncs, llavors ja ara mateix que passin, en tot cas, els compareixents, i ja començaríem la sessió en aquest sentit.

Suspenem, en tot cas, per un minut, sense moure'ns del seient per donar temps que entrin els compareixents, i començaríem.

La sessió se suspèn a les quatre de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les quatre i onze minuts.

### La presidenta

Reprenem la sessió de la Comissió d'Infància.

En primer lloc, donar la benvinguda a les quatre associacions que avui compareixen davant d'aquesta comissió. Donar la benvinguda al senyor Carles Barba Boada, vicepresident de la Fundació Catalana de l'Esplai; al senyor Rafael Ruiz de Gauna, director de Formació i Consultoria de la Fundació Pere Tarrés; donar la benvinguda a la senyora Trini Molist i Solvas, presidenta - comissària general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i al seu president - comissari general de Minyons Escoltes i Guies també, Lluís Marco i Planelles, i a la senyora Berta Mundó Fontdeglòria, secretària general dels Esplais Catalans en nom del Moviment Laic i Progressista.

Com que són quatre associacions –quatre entitats– que avui vénen aquí a explicar quina és la seua tasca i quines són les problemàtiques que tenen respecte a la infància –les quatre són del mateix, diguem-ne, tema, per dir-ho d'alguna manera–, tindrien entre deu minuts i un quart d'hora cada associació. Sé que hi ha una associació –una entitat– que n'han vingut dos persones i, per tant, entre les dos es repartirien aquest temps.

Sé que és difícil resumir tanta activitat i tanta tasca en màxim quinze minuts de temps, però estic segura que amb la seua capacitat de síntesi ho aconseguiran.

Després de la seua intervenció –de totes les intervencions seues–, a continuació, intervindran els grups parlamentaris, els portaveus dels diferents grups, per un temps màxim de deu minuts.

Per tant, jo sense més... La intenció que tenim... Donar la benvinguda també a totes les persones que els acompanyen en aquesta compareixença. I donar la paraula, en primer lloc, al senyor Carles Barba Boada, de la Fundació Catalana de l'Esplai. *(Veus de fons.)* Ah, que és per l'ordre... D'acord, és que jo tinc l'ordre aquí diferent i jo em guio pels papers.

### Compareixença

de representants de la Fundació Pere Tarrés i de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00015/10)

El senyor Rafael Ruiz de Gauna, director de Formació i Consultoria de la Fundació Pere Tarrés, té la paraula.

*(La presidenta dóna la paraula a Carles Barba Boada.)*

**Carles Barba Boada** (vicepresident de la Fundació Catalana de l'Esplai)

Disculpi, ens pot explicar qui hi ha a la sala, les persones...?

Gràcies.

### La presidenta

Sí, clar, miri. A veure, aquí, a la Mesa, aquest senyor és el lletrat. Ho faig per ordre, tal com... Jo sóc la presidenta de la Mesa; ella és la vicepresidenta –aquí tenen els noms–, la senyora Laura Massana *(veus de fons)*, avui també portaveu del seu grup –després veuran que ella s'aixeca, que marxa a un altre lloc, perquè com a membre de la Mesa no pot intervenir–; la secretària de la Mesa. I llavors tenen, per ordre, Esquerra Republicana... Representació, eh?, portaveus. Depenent del grup hi ha una representació o una altra, no?, en nombre de diputats: Esquerra Republicana, Grup Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió. No veig que hi hagi cap representant ni de Ciutadans ni de la CUP. *(Veus de fons.)* Em diu el lletrat que arribaran més tard. Si té alguna... *(Veus de fons.)*

Bé, doncs, el senyor Rafael Ruiz té la paraula.

Gràcies.

**Rafael Ruiz de Gauna** (director de Relacions Institucionals, Formació i Consultoria de la Fundació Pere Tarrés)

Bé. Molt bona tarda, i moltes gràcies per convidar-nos. Havia preparat una intervenció del voltant de vint mi-

nuts, per tant, intentaré respectar, al més escrupolosament..., el temps.

En primer lloc, els vull agrair que ens convidin a parlar davant d'aquesta Comissió d'Infància del Parlament de Catalunya, creada per abordar la planificació i estudi de les polítiques d'infància en aquest nou període legislatiu. Els felicitem per impulsar aquesta comissió i per la proximitat entre la màxima representació del poble i les preocupacions de les famílies, dels infants i de les entitats.

La Fundació Pere Tarrés, a qui avui tinc l'honor de representar, treballem des de fa més de cinquanta anys per l'educació i integració social dels infants, aprofitant especialment el marc excepcional que ofereix el temps lliure com a espai de creixement, d'autonomia i de realització personal.

Actualment, apleguem més de 210 centres d'esplai de tot Catalunya, que realitzen activitats per a 25.000 nens i nenes, adolescents i joves al llarg dels caps de setmana, diàriament i en períodes de vacances. Aquestes accions educatives són desenvolupades majoritàriament per uns quatre mil monitors voluntaris, als quals la fundació també ajuda a capacitar i animar durant tot l'any. A més a més, tenim vint centres que atenen diàriament infants en risc social, molts sota la forma de centres oberts, que ofereixen serveis i afecta a més de 1.700 nens diàriament de l'àrea metropolitana de Barcelona. Aquí es desenvolupen programes de reforç escolar, d'atenció maternoinfantil, de ludoteca, de berenar –que podrà acabar sent el sopar–, d'inserció laboral de joves, de retorn escolar cap als adolescents o d'integració de persones nouvingudes.

A més a més, la fundació incideix en les escoles, en els espais fora de l'aula, amb programes i activitats extraescolars, sortides i convivències, que contribueixen a conèixer el medi. També fem accions als menjadors escolars, que considerem un espai educatiu, i animem casals i colònies.

Som membres de la Pincat, la Plataforma per la Infància de Catalunya, en el marc de la Taula del Tercer Sector Social.

Bé. Volem acabar aquesta introducció recordant que parlem en nom de moltes persones que lliuren el seu temps, les il·lusions i els recursos als serveis dels infants –alguns dels quals avui m'acompanyen–, i potser també dels mateixos nens i nenes.

Hi ha algunes experiències als éssers humans que ens uneixen: tots i totes hem estat nens i nenes, amb vivències pròpies, en contextos diferents, personalment i socialment. Alguns, per edat o perquè som mares o pares, encara les tenim molt vives i les recordem, i a altres potser ens agafen lluny. Són anys, aquests de la infantesa, que condicionen fortament la vida. Els psicòlegs ens recorden com d'important és la primera infància i les experiències viscudes al llarg d'aquests anys.

Els demanaria per un moment que tanquessin els ulls, físicament o mentalment, i que pensessin en la seva infantesa, en les seves experiències gratificants i no tan gratificants, en com els han permès ser les persones que avui són. Si es poden aturar un moment en

allò que els va fer feliços, segurament trobaran els pares, els germans i germanes, els amics i amigues, els jocs, l'escola, les vacances, l'esplai o el cau, l'esport. I potser veuran com uns adults els van ajudar, els van estimar i els van donar confiança, i segurament també els van exigir. M'agradaria també que recordessin com de fràgils se sentien i com algunes persones i algunes situacions els han permès créixer. De la mateixa manera que algunes persones van influir en el nostre posterior desenvolupament, els infants avui de Catalunya confien en els seus dirigents, en el fet que prendran decisions que els ajudin a créixer, a sentir-se segurs, a dormir tranquils.

La infantesa és una etapa en especial vulnerable i dependent, i espera de la generositat de tots nosaltres, els adults i també dels polítics, per poder-la viure de manera satisfactòria.

Només voldríem que aquelles experiències plenes, aquell afecte i aquella proximitat que ens han permès desenvolupar la nostra vida no siguin una excepció, sinó que siguin una norma com més generalitzada millor per a tots els nens i per a totes les nenes.

Hauríem d'aspirar al fet que cadascú desenvolupés el seu projecte vital i que la seva vida no estigués definida ni hipotecada pel seu origen, que el naixement no condicioni inexorablement la seva finalització com una biografia ja escrita des del primer moment. Aquesta és la grandesa de la política i de l'educació.

El context actual. La situació socioeconòmica actual influeix notablement sobre la vida dels infants catalans. Només un parell de dades per expressar aquesta situació: un 26,4 per cent dels nens i nenes catalans pateixen pobresa relativa, segons les dades del mateix Idescat. Aquesta infància té rostre d'estranger, de família monoparental, d'aturats de llarga durada, de família que dedica massa recursos a l'habitatge per no perdre'l. Una altra dada: tot i la millora en els darrers anys, encara l'abandonament escolar després de l'ESO se situa en el cas de Catalunya en el 26 per cent, segons dades de l'Eurostat. I, en un entorn globalitzat, o apostem per l'economia del coneixement o no ens en sortirem.

Vivim en una societat líquida de pensament únic i feble, poc crític, sense una ètica de mínims compartits suficientment. Aquest món canviant ha generat desconcert i culpabilitat en les famílies, ha comportat una sobreprotecció i una prioritització dels elements materials, i segurament un «bonisme» que no ajuda a fixar els límits necessaris i la responsabilització imprescindible en tota acció educativa. Ens hem instaurat en una cultura del consum –sóc, en tant que puc consumir– i de l'exhibicionisme mediàtic, social i polític.

També l'escola està patint una delegació familiar excessiva. El fill, hi ha la convicció que o l'eduquen a l'escola o no hi ha educació; a més, en un context en què els mestres han perdut bona part del reconeixement dels pares i social. I cada cop més l'escola té més exigències socials i curriculars.

La precarietat i pobresa de moltes famílies afecten especialment els infants. Així com la política de pensions i fins i tot la Llei de dependència han estat redi-

tributives i ajuden a mitigar els efectes d'aquesta crisi devastadora, no succeeix igual amb els infants, la situació dels quals empitjora percentualment molt més enllà que altres col·lectius.

Altres reptes, en aquesta situació, que apareixen són amb relació a l'alimentació. Tenim fenòmens nous força preocupants, com una falta de dieta equilibrada en alguns casos o l'articulació de dispositius de vegades insuficients per garantir el menjar: beques, bancs d'aliments, solidaritat ciutadana. També estan emergint preocupacions sobre el sedentarisme, el creixement de l'obesitat, els trastorns mentals.

La violència física i psicològica exercida sobre els nens i nenes també esdevé una preocupació rellevant en aquests moments, tant la que es dona en l'àmbit familiar, com escolar, com la vinculada a les xarxes socials. En aquests moments de crisi moltes vegades les famílies projecten el seu malestar especialment sobre els més vulnerables, sobre els nens.

En els darrers anys Catalunya s'ha dotat d'un sistema legislatiu potent per al reconeixement i promoció de la infància, encara que coincideix amb un període de crisi econòmica i, per tant, de migradesa de recursos. Val la pena destacar la Llei d'educació i la Llei de drets i oportunitats de la infància, que s'inspiren en el nostre Estatut i en la Convenció dels drets de la infància. Aquestes legislacions, en alguns punts no suficientment integrades ni desenvolupades, se sostenen en alguns casos en una tendència al nostre entendre excessivament reguladora.

En aquest context, no volem deixar d'esmentar el sacrifici i estimació ben sincers de moltes mares i pares del nostre país, que lluiten per oferir una vida digna, amb sentit i plena per als seus fills i per a les seves filles.

Quines prioritats entenem nosaltres que hi haurien d'haver en aquests moments per a l'atenció a la infància? D'una banda, creiem que no hem de fer de les polítiques d'infància un espai de confrontació política, sinó que hauríem d'intentar desesperadament generar consens, estabilitat i claredat en les prioritats. I animem el Govern a impulsar-les amb rotunditat, i el Parlament, i comptar amb les organitzacions socials. Per això és important un pacte per a la infància, sempre que s'orienti als resultats concrets i no a procediments feixucs.

Creiem que ha de ser també prioritari contribuir al fet que l'educació i l'atenció a la infància no siguin espais merament mercantils, sinó que prioritzin el tercer sector, les organitzacions no lucratives, i reconeguin l'aportació social i econòmica que fan en un sistema fiscal clar.

Imposem la política en majúscules, el bé comú, davant els múltiples entrebancs que ens vol imposar la burocràcia de les administracions. Siguem imaginatius a articular propostes de col·laboració amb el tercer sector, i construïm concerts pluriennals. Fixem mecanismes d'avaluació per a les polítiques que volem impulsar; tenim pocs recursos i hem de saber molt bé on els utilitzem i on hem de prioritzar. Incorporem la perspectiva de la infància en les polítiques públiques i en

les regulacions i en els ajustos que fem. Valorem quins efectes tenen les limitacions en polítiques sanitàries o, per exemple, en temes de desnonaments; què suposa per a l'infant. Contemplem gradualment les capacitats dels infants i permetem que s'incorporin com més plenament millor a les decisions que els puguin afectar, generant espais de participació. Prioritzem també la despesa pública des d'una dimensió global mirant totes les conselleries i també l'Estat, i remarquem de manera decidida quines han de ser les polítiques d'infància i de famílies en aquest moment i què prioritzem respecte a altres actuacions en altres múltiples marcs que afecten la vida pública.

Fins que vostès no aprovin els pressupostos –al juny o juliol possiblement– no es podran convocar ajuts per als centres oberts, que formen part de la cartera de serveis socials, que segurament es resoldran a l'octubre, si tot va molt bé, i que segurament s'hauran de justificar al novembre. I, mentrestant, què fem aquests mesos amb els centres oberts o d'atenció diària? Atenem els nens i les nenes?

L'educació, l'ensenyament reglat i no reglat haurien de ser activitats prioritàries, que ajuden a ser feliç i a sortir-se'n a la vida. A mitjà termini l'educació és l'única garantia per al desenvolupament de les persones i la prosperitat social. I, com diuen els estudis internacionals, són especialment rellevants les polítiques que afecten les escoles bressol i l'accessibilitat al lleure educatiu.

Apostem també per la família en les seves àmplies dimensions. On millor pot créixer un infant si no és en aquest context? Impulsem també les mesures de prevenció, vetllem per una alimentació equilibrada dels infants i per una atenció sanitària integral i de qualitat. I, finalment, actuem sobre els mitjans de comunicació, que consideren que tot s'hi val per aconseguir audiència i publicitat per sobre dels drets de les persones, i, en aquest cas, de les més desprotegides, com els infants.

I ja..., per anar acabant, m'agradaria parlar-los de l'educació en el lleure, que és l'objecte fonamental pel que fa la Fundació Pere Tarrés. Però m'agradaria tornar a l'inici. Quan pensem en les experiències i en les situacions de la nostra infantesa i dels nostres fills, què recordem que els ha permès sortir-se'n a la vida? Què ha estat clau per a nosaltres? Evidentment, tenir salut, poder cuidar-la, tenir una alimentació sana, un espai físic on viure, un pis que sentim com a propi i com a íntim, aspectes que avui no són tan evidents per a tots els infants, i també l'escola i l'aprenentatge general. Però aquests podem dir que són factors necessaris, imprescindibles, però no suficients.

Segurament recordarem quan ens hem sentit estimats i hem estimat i de manera desinteressada ens han donat afecte i escalfor i una abraçada i un petó ben sincers, quan hem jugat, quan hem fet festa, quan hem estat amb els amics, amb les amigues, quan s'han interessat per nosaltres, quan ens han fet cas, quan ens han posat límits –i amb els anys hem vist quina raó tenien aquells adults–, quan corríem, quan saltàvem, quan experimentàvem la màxima llibertat, quan empeníem

petits riscos per posar-nos a prova i veure fins a on podem arribar.

Moltes d'aquestes experiències des de la gratuïtat del voluntariat o de l'entusiasme de molts joves educadors les pot donar el lleure educatiu en un sentit ampli. Les colònies, els casals, els campaments, els esplais o els caus, els menjadors escolars, les sortides i excursions, les corals infantils, les extraescolars configuren un món amb intencionalitats educatives diverses, on poder treballar preferentment els valors i construir ciutadania i on relacionar-se sense les exigències curriculars de l'escola. Quan parlem de la pobresa, no és només pobresa material; la pobresa és multidimensional. També parlem de pobresa educativa, relacional, de lleure, que són factors també excloents per construir una vida més digna i amb sentit.

Després de la Segona Guerra Mundial, l'Europa de mirada generosa que avui enyorem va fer un pacte històric: els grups polítics majoritaris en aquell moment, la democràcia cristina i la socialdemocràcia, van acordar que la vida de les persones no havia d'estar fatalment condicionada ni pel lloc de naixement, ni per les situacions vitals –un accident, una malaltia–, i que conjuntament tots nosaltres cediríem part de la nostra sobirania i recursos personals en favor de tots i totes. Així es va donar un impuls rellevant al que avui anomenem «estat del benestar», que certament cal corregir per fer-lo sostenible i responsabilitzar cada persona en funció de les seves capacitats i situació.

D'aquest pacte històric voldria destacar un aspecte molt important: la igualtat d'oportunitats. Els infants no s'han de veure condicionats indefectiblement pel seu origen, sinó que han de poder gaudir d'un nivell raonable d'oportunitats que els permetin desenvolupar les seves capacitats. Per això tenim un sistema potent de salut i d'ensenyament que hem de preservar com a exigència moral i justícia social cap als nostres fills. Ara, avui, quan aquests sistemes estan raonablement universalitzats, les desigualtats es generen en altres espais: fora de l'escola, quan els infants no tenen accés a un lleure potenciador de les seves característiques.

Què aporta avui el lleure educatiu? Doncs, el que diu la Convenció dels drets de la infància de les Nacions Unides –que Espanya té subscripta–, i especialment el dret a jugar i el dret a participar. Aporta notables competències professionals. No hi ha lloc més privilegiat per treballar la capacitat en equip, la iniciativa, la responsabilitat, l'autonomia que el marc que dona l'educació en el lleure.

**La presidenta**

Li pregaria...

**Rafael Ruiz de Gauna**

Acabo, vaig acabant, sí.

**La presidenta**

Ha passat bastant del temps i..., eh?, que vagi...

**Rafael Ruiz de Gauna**

Només els ho anomeno. L'educació en el lleure afavoreix l'educació per la ciutadania i en valors, afavoreix el creixement emocional i la interioritat de les persones, afavoreix la sensibilització i coneixement del medi ambient, viure el lleure d'una manera alternativa, la convivència amb persones d'altres generacions i d'altres entorns, la prevenció social, la conciliació de la vida familiar i professional, el suport a l'èxit escolar, el desenvolupament comunitari de les entitats que promouen l'educació en el lleure i, finalment, l'aprenentatge i exercici de democràcia, precisament també pel voluntariat que afavoreix.

Podem afirmar que l'educació en el lleure contribueix significativament a aprendre a ser, a fer i a convida en el món. I, per tant, en un entorn on es fan tan imprescindibles aquestes dimensions, l'educació en el lleure es fa insubstituïble i ha de ser reconeguda i potenciada de manera molt especial.

Finalment, volem explicitar el nostre compromís a fer un país més just i més proper als infants, i la nostra més sincera complicitat amb els representants públics per oferir confiança, atenció i educació als nens i nenes de Catalunya. La infància que construïm avui serà el país que tindrem demà.

Gràcies per la seva atenció i la seva sensibilitat.

**La presidenta**

Moltes gràcies, senyor Ruiz.

### **Compareixença**

de representants de la Fundació Catalana de l'Esplai perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00014/10)

Ara, té la paraula el senyor Carles Barba, vicepresident de la Fundació Catalana de l'Esplai.

**Carles Barba Boada**

Bé. Diputats, diputades, companys de la resta d'entitats, bona tarda a tothom.

Aquesta compareixença l'havíem d'haver fet fa mesos –em sembla que era a l'entorn del mes de maig–, s'ha anat endarrerint –va haver-hi la convocatòria d'eleccions–, i aquests dies quan ho repassàvem amb els companys –avui ens acompanyen el José Antonio Ruiz, el Carles Xifra, en Jordi Álvarez, tot un equip de gent que havíem estat treballant aquest tema–, doncs, el que ens adonàvem és que tot el que vam expressar en aquell moment és vigent, amb una diferència: que és que les coses estan bastant pitjor des del punt de vista d'infància que fa mig any i que fa un any. El Rafa ho ha explicat molt bé: les dades d'Idescat, ara fa pocs dies en sortien unes altres d'Eurostat, que situaven el 30 per cent com a índex de pobresa infantil a Espanya, diguem-ne.

I, bé, aquests mesos també han passat coses. Si ho recorden vostès el Síndic de Greuges va presentar un in-

forme sobre drets d'infància aquí, al Parlament, el mes de desembre, també sobre la pobresa infantil. I va posar en alerta de l'incompliment o la manca de garantia de determinats drets i unes recomanacions explícites al Parlament i al Govern, no?

Ara fa pocs dies la Comissió de la Unió Europea ha tret una recomanació expressa que insta els estats –sota el títol «Invertir en la infància: trencar el cercle de les desigualtats»– a organitzar i aplicar polítiques de lluita contra la pobresa i l'exclusió social dels infants per promoure el benestar infantil a través d'estratègies multidimensionals. Si no la coneixen, jo els convido particularment a llegir aquesta recomanació. Està molt ben feta –està molt ben feta–, i crec que és una bona guia per orientar polítiques, estratègies, conceptualment i operativament. D'acord?

Ha passat una altra cosa en aquests mesos, que és que –el Rafa també hi ha fet referència– la vida a les entitats se'ns ha complicat bastant. Després en parlarem, d'això, però m'agradaria que en fossin conscients. I això també és parlar d'infància, perquè al final les entitats que estem a la trinxera estem tenint serioses dificultats, i en bona part també depèn de tots vostès el fet que la vida ens sigui més senzilla. En aquests moments, tenim lògicament una situació molt més dura des del punt de vista de l'atenció de la infància, tenim menys recursos i cobrem pitjor, per simplificar-ho molt.

Jo voldria referir-me, primer, a unes qüestions generals i després a unes qüestions específiques del lleure, no? En Rafa Ruiz també ho ha explicat: tenim un marc legislatiu molt bo; amb Estatut, Llei d'educació, Llei d'infància i amb el que deia la convenció tenim un marc de garantia de drets prou important. Què és el que toca ara? Les lleis són necessàries, però no són suficients. El que toca ara és amb urgència situar la infància en el centre de les polítiques i impulsar una estratègia el més compartida possible per a tota la societat i invertir en infància, no?

Des de la Pincat, de la qual també formem part, vam promoure des de fa temps la idea del Pacte per a la infància, que va ser assumit per moltes de les formacions polítiques i després pel mateix Govern. La consellera Neus Munté ho va revalidar a la compareixença que va tenir fa poques setmanes. Per tant, ens sembla que això és molt important –un pacte. I voldria dir tres coses o quatre sobre aquest pacte.

Primer, és un pacte, des del nostre punt de vista, que s'ha de referir a tota la infància i amb una atenció específica a la més desvalguda. La segona, que ha de comprometre els diversos actors. I aquí voldria fer una excepció, i entenc que s'hauria d'experimentar una certa correcció respecte al camí que s'ha recorregut fins ara, perquè no és suficient amb un pacte o amb un acord del Govern de la Generalitat, sinó que ha de ser un pacte entre tots els actors de la societat: els ajuntaments, les famílies, les entitats de la societat civil, mitjans de comunicació, món de l'educació, de la salut, món universitari, món de l'esport, de l'urbanisme, de la judicatura, món economicoempresarial, partits polítics.

Nosaltres hem concretat una demanda de compromisos amb relació a cada un d'aquests actors. Però és que, si

volem que sigui efectiu –això que abordem el tema de la infància entre tots–, hem de comprometre tothom; no és suficient que el Govern de la Generalitat per més voluntat que tingui –i més en un moment que hi han pocs recursos– ho pugui fer. Per tant, hem de veure això.

I hem d'activar, doncs, que cadascú aporti... Jo només en voldria citar dos en concret: un, els ajuntaments. Crec que és imprescindible i més en un moment en què els ajuntaments... El projecte de llei que ens ha anunciat el senyor Montoro pot lesionar greument la seva capacitat per incidir, socialment i educativament, en la infància. I em sembla que és molt important comprometre els ajuntaments en tot això.

I, dos, els partits polítics. Jo els voldria dir que hi han compromisos concrets que com a partits polítics han d'assumir, no? Nosaltres en diem, com a mínim, un parell: un, que allà on governin es comprometin a no retallar i a no rebaixar els recursos destinats a la infància. I això no només afecta el Govern de la Generalitat, sinó ajuntaments, consells comarcals, diputacions, etcètera. I un segon, més concret, és que dins dels partits estructurin àmbits específics d'infància. Malauradament, això no passa –vostès ho saben. És a dir, no hi han dins dels partits normalment àmbits, conferències, propostes, que d'una manera estable i continuada al llarg del temps –més enllà dels esforços puntuals que es fan en moments preelectorals– garanteixin això. Seria molt important i d'una gran transcendència que els partits polítics estructurassin aquests àmbits. És una proposta.

Tercera cosa respecte al pacte. Home, no podem fer un paper maco si no garantim alhora que en les polítiques públiques que estem aplicant hi hagin passos enrere des del punt de vista del que invertim en infància. Seria una mica contradictori. I, en aquest sentit, ha d'haver-hi un cert compromís de combinar, diguem-ne, les polítiques concretes amb les declaracions.

I, en concret, establiríem cinc prioritats: la primera, amb relació a la pobresa infantil, ens hauríem de situar..., si ara estem en el 26,4, l'any 2020 poder baixar, situar-nos en països com Finlàndia, Dinamarca, Holanda, Àustria, Alemanya, que estan entre el 16 i el 19 per cent de la pobresa. Hauríem de baixar gairebé 10 punts.

Entorn de la salut, hi ha tres temes de què voldríem fer esment: l'alimentació –hi ha fet referència el Rafa–, el tema de polítiques amb relació a les drogodependències i les substàncies addictives en general, i el foment de l'activitat físicoesportiva. Aquí ha d'haver-hi una estratègia també compartida amb relació a aquests tres elements.

Tercer tema: l'ús dels mitjans de comunicació i les noves tecnologies, amb una doble línia, tant de protegir els infants amb aquelles..., que són els més vulnerables i estan més indefensos en un entorn que no sempre està prou garantit. I el contrari: formació, apoderament, perquè realment aprenguin a viure en la societat de la informació, la societat digital.

La quarta qüestió seria considerar els infants com a ciutadans i, per tant, establir programes concrets perquè aprenguin a participar i siguin part d'aquesta societat.

De vegades ens queixem que l'adolescència triga molt. I probablement els tractem com a nens i, per tant, no els posem en situació d'assumir responsabilitats i de ser ciutadans; hem de fer això.

I, cinquena –i la dic al final per empalmar amb l'educació en el lleure, no perquè sigui la menys important–, l'educació. Nosaltra parlem de prioritzar l'educació en tres temes: el fracàs escolar, la petita infància de zero a tres anys i l'educació en el lleure. El Rafa també s'hi ha referit. Són recurrents els estudis que estan correlacionant que una bona inversió en la petita infància de zero a tres anys o en l'educació en el lleure probablement va associada a un major no només èxit escolar, sinó a una ciutadania molt més travada i molt més conscient.

Empalmo llavors amb l'educació en el lleure. El Rafa ja ha fet referència al marc legislatiu garantit. Jo només voldria recordar que el Síndic de Greuges, d'una manera expressa, va recordar que l'àmbit del lleure educatiu és un dels més afectats no només per les desigualtats socials d'accés, sinó també per les mesures de contenció de la despesa aplicades per les administracions públiques. I, per tant, resta complir la recomanació relativa –que ja havia recordat el 2011– a assegurar la participació dels infants socialment menys afavorits en condicions d'igualtat en les mateixes oportunitats de lleure que els infants.

Els volia transmetre una idea: l'educació en el lleure no és un luxe, no és una cosa accessòria, no és una cosa prescindible. I els comento això perquè darrerament..., i com més ha avançat la crisi ens ho hem sentit a dir moltes vegades: que això no és prioritari, que hi han altres prioritats, que la prioritat és menjar, quan es parla de beques, etcètera. Nosaltra pensem que això és un greu error. O sigui, l'educació és prioritària. I, dins de l'educació, tothom comparteix ja que l'educació no es fa exclusivament a l'escola, i, cada vegada més, un s'educa a la família, però també s'educa en els àmbits del lleure, no?

I aquí el Rafa ho ha explicat molt bé: és un espai d'educació de la personalitat, de valors, de competències. I, si tots miréssim, amb aquesta tancada d'ulls que ens proposava el Rafa, doncs, en la nostra vida personal els moments significatius o els aprenentatges més decisius, probablement molts d'ells s'han produït precisament en aquest temps de lleure. Per tant, el temps de lleure és absolutament essencial en la vida de les persones, de la mateixa manera que és essencial invertir en infància.

I nosaltres diem a vegades: és d'una certa miopia que en aquests moments les polítiques no prioritzin ni la infància, ni l'educació. No només perquè no fer-ho és molt injust –perquè els nanos són els més indefensos i els que no voten, per entendre'ns–, sinó que, a més a més, en termes d'inversió segurament és el més eficaç. És a dir, si tu inverteixes en infància i en educació, probablement estàs assentant les bases perquè la societat futura funcioni. I, si no fem això, tindrem una generació perduda i un país absolutament bloquejat. Llavors, les urgències ens condicionen, però hem de saber veure això.

I, finalment –i acabo–, assenyalem una mica unes cinc..., un conjunt de propostes. Els les passarem per

escrit perquè seria molt llarg i perquè les puguin analitzar millor, però, a veure, estan agrupades en cinc blocs. El compromís de reconèixer el paper estratègic de l'educació en el lleure i garantir la seva qualitat. Aquests textos legislatius obliguen els poders públics a algunes coses, entre altres, per exemple, a regular els criteris de qualitat i de seguretat, no?, en diversos àmbits. Això la Llei d'educació ho diu expressament.

Dos, el compromís de garantir l'equitat i l'accés al temps lliure educatiu. La nostra organització es dedica especialment a treballar en barris amb dificultats. I això ho estem veient cada dia: molts nanos, moltes famílies, en aquests moments no poden participar, com ho han fet fins ara, en les activitats de colònies, del temps lliure. O sigui, això és una realitat. I saben vostès que, dels pressupostos familiars, una de les primeres coses que cauen, doncs, són d'aquest tipus. I aquí, si no hi fem alguna cosa, estem generant un nou factor de desigualtat. Això està passant. I al final les colònies o al final anar a l'estranger o al final fer coses d'aquestes només ho podran fer els que tenen poder adquisitiu, i els que no en quedaran exclosos. Això està passant.

Tercer, el compromís de reforçar el vincle entre escola, família i esplai –món del lleure. Pensem que és fonamental establir aquesta estratègia compartida.

Quart, el compromís de potenciar les entitats de lleure. Els deia al principi que ho estem passant pitjor, no? I el Rafa ha posat un exemple molt clar: els pressupostos no estan aprovats, les convocatòries no poden sortir, quan es resolguin serà tard, haurem de justificar-ho abans d'hora. Però és que, a més a més, passa una cosa, que és que la vida continua i els nanos els atenem cada dia, i els bancs, com saben vostès, no només no et donen crèdit, sinó que te'l rebaixen. Això és insostenible; no sé si en són conscients, però això és insostenible. Algunes entitats –les que tenen menys capacitat– fins i tot es troben en situació de tancar, i les que tenim més capacitat estem patint molt. Els comento això perquè, clar, aprovar el pressupost és responsabilitat seva. I, en aquest sentit, això és una cadena, i la situació és molt greu.

I, finalment, el compromís de fomentar els entorns participatius i de compromís cívic.

En resum, ens trobem amb una infància que és el col·lectiu més vulnerable i indefens davant la crisi. En un any, 2 punts i mig s'ha incrementat la situació de la pobresa. Entenem que cal que Catalunya situï en les seves prioritats la infància, la inversió en infància i educació. El pacte és un bon instrument per buscar aquestes complicitats de tota la societat. Ens convé que ens comprometem tots amb un acord estratègic. Si això és així en qualsevol circumstància, ho és més encara en un context de reducció de recursos públics. I, finalment, l'educació en el lleure esdevé un dels eixos bàsics en l'estratègia de desenvolupament i suport a la infància. Cal garantir, en tot cas, l'accés a tota la població en termes de qualitat i que el factor socioeconòmic no sigui un obstacle.

Catalunya té un gran actiu per fer-ho possible, perquè hi ha centenars d'organitzacions, milers de persones joves compromeses amb això. I això és una gran oportunitat que cal aprofitar.

I, finalment, doncs, tot això ha d'anar acompanyat d'una acció política a curt termini. Que m'agradaria que en fossin conscients, que al costat dels discursos, dels pactes i de les estratègies a mitjà termini, que són imprescindibles, convé una vida quotidiana que resolgui els problemes que estem tenint en aquests moments.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Barba.

#### Compareixença

de representants de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i de la Fundació Josep Sans perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00016/10)

A continuació, tenen la paraula Minyons Escoltes i Guies de Catalunya; es repartiran el temps entre el senyor Lluís Marco i la senyora Trini Molist. Poden començar.

Gràcies.

**Lluís Marco Planells** (president - comissari general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya)

Bé, doncs, bona tarda a tothom. Primer de tot, moltes gràcies per haver-nos convidat també a presentar, d'una banda, la nostra entitat i també a poder-los explicar com veiem des de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya el que seria el Pacte per a la infància; no només com el veiem, sinó també com voldríem que fos. Aleshores, voldríem també que hi poséssim l'accent després també del document base que està, diguéssim, vigent ara mateix.

*(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)*

En tot cas, el primer que farem serà presentar-los una mica l'entitat perquè ens coneguin. Els explicarem..., bé, una mica de presentació de Minyons, la missió que tenim, després també quina és la visió, per què estem fent el que estem fent, quin mètode seguim, què ens diferencia també una miqueta de la resta de propostes. I després ja aniríem avançant una mica en el marc de quines són les prioritats de Minyons Escoltes ara mateix en el marc de la Pincat, que també en formem part. I després també quin creiem que és el valor afegit de la proposta escolta, una mica en el marc de l'educació en el lleure, que és pel que som aquí ara mateix.

Bé, en tot cas, començaríem. Minyons Escoltes, com veuen, és una associació sense ànim de lucre, que bàsicament la seva missió és educar infants i joves en la proposta escolta. Som 150 agrupaments distribuïts arreu del territori català; estem distribuïts en 12 demarcacions. En total estarem a la vora dels 13.500 membres afiliats, dels quals uns 3.000 són caps formadors i responsables associatius voluntaris. Som una associació bàsicament de caràcter voluntari, que sí

que té una estructura tècnica, però diguéssim que tot el que fem és de caràcter voluntari.

A part d'això també disposem d'una..., no disposem, sinó que estem molt orgullosos de la nostra escola de formació. Una escola de formació on els formadors també són voluntaris i en què anualment titulem de l'ordre de mil títols de director i monitor en el lleure infantil i juvenil –educació en el lleure infantil i juvenil.

A part d'això som membres de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, una federació que actualment aglutina vint mil nanos arreu del territori –vint mil nens escoltes i nenes guies. I bàsicament el que fem és escoltisme, un escoltisme reconegut internacionalment pel que serien les organitzacions mundials –internacionalment reconegudes–: la WOSM, que seria l'Organització Mundial d'Escoltes, i la WAGGGS, que seria l'Organització Mundial de Noies Guies. Som el moviment i tenim l'honor de formar part del moviment més gran d'educació juvenil. Som 40 milions d'infants i joves arreu del món educant nois i noies per tal que el món sigui millor. I ara us ho explicarem amb una mica més de detall.

**Trini Molist Solvas** (presidenta - comissària general de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya)

Tot i que els termes de «missió» i «visió» poden semblar molt empresarials, a nosaltres ens va bé utilitzar-los, perquè sintetitzen molt bé allò que som, la manera com fem les coses i allò que volem aconseguir.

Quant a missió, us hem destacat les paraules que creiem que són més importants en la nostra missió, que són l'educació, principalment d'infants i joves. La manera com ho fem és a través del mètode escolta, que és aquesta proposta de pedagogia activa que ja fa cent anys que corre pel món i que utilitzen aquests 40 milions d'infants i joves que s'eduquen mitjançant aquesta proposta. I l'objectiu bàsic és aconseguir que les persones esdevinguin actives, conscients i compromeses.

Quan parlem d'aquests tres termes pensem en allò que nosaltres –en aquest cas podem parlar de nosaltres dos, però tots aquells amb qui compartim aquesta experiència– creiem que hem acabat sent. Nosaltres hem viscut l'escoltisme i hem aconseguit..., o som persones actives, som persones conscients i persones compromeses amb el nostre entorn. Actuem directament en els nostres entorns locals, formem part de xarxes de treball, de xarxes de diàleg i de construcció. Som conscients de la realitat que tenim al nostre voltant. L'esperit crític que se'ns ensenya a tenir i en què se'ns educa en els nostres agrupaments escoltes, en aquest cas, ens fa ser conscients de quina és la realitat del voltant. I, a partir d'aquí, ens fa comprometre i ens ajuda a comprometre'ns perquè aquest futur o aquest entorn més immediat sigui millor del que tenim ara.

Quant a la visió, és molt simple: fer una contribució real per crear un món millor. Aquí sota veieu alguns dels valors que podrien definir la nostra proposta i les nostres accions, que fem dissabte rere dissabte als agrupaments, estiu rere estiu en campaments i que d'alguna manera fonamenten les persones o els infants i

joves que nosaltres volem educar de cara al futur. Posen les bases d'allò que nosaltres creiem que és necessari per acabar sent persones compromeses, per ser persones actives i per ser persones que realment tinguin ganes i vulguin formar part d'aquesta construcció d'una realitat i d'un entorn millor del que s'han trobat.

Per tant, de manera simple i sintètica podem dir –com es mostra aquí, en aquesta diapositiva– que el que nosaltres volem és tan simple i tan difícil alhora, però, a la vegada, tan il·lusionador com fer una contribució real per crear un món millor.

### Lluís Marco Planells

D'acord. Una miqueta, ara, explicarem la metodologia. És una metodologia basada, a Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, en el que seria la pedagogia del projecte. Bàsicament, la pedagogia del projecte el que pretén és apoderar el nano i que esdevingui protagonista de la seva pròpia història de créixer des del minut zero en què posa el peu al cau.

Llavors, com ho fem, això? És molt senzill: són quatre pilars els que sustenten la pedagogia del projecte; són pilars que porten, diguéssim, l'ADN de l'escoltisme inserit des del minut u. Bàsicament, acció; aquí bàsicament eduquem per a l'acció i en l'acció; és a dir, aprenem més bàsicament pel que fem que no pas pel que anem dient, d'acord? Llavors, els nanos des del minut u ja comencen a fer projectes, projectes que fan ells, que els decideixen ells i que són ells els que s'impliquen directament en el que seria el mateix projecte de la unitat.

La Irene Balaguer l'altre dia –la presidenta de l'Associació de Mestres Rosa Sensat– ens explicava, fent una mica d'història, que de l'escoltisme s'han après dues coses: que els nanos poden aprendre a pensar amb les mans i poden aprendre geografia amb els peus. I això és bàsicament el que fem. O sigui, fem coses; no els ensenyem coses amb una pissarra. O sigui, s'embruten i des de la mateixa experiència, que després explicarem, això es veu que té uns efectes immediats en el nano, d'acord?

Llavors, també ho focalitzem en el repte. Els traïem de la zona de confort. Ara mateix... Fins ara, podríem dir –perquè ara mateix no–, vivíem en l'època del cotó fluix, i això s'ha acabat. I nosaltres, en aquest sentit, el que intentem és que el nano tingui capacitat per desenvolupar els recursos que dins del nano ja hi són en el moment que neix. I això com ho fem? Doncs, des de pujar un pic, en què el nano passa por, fins al fet que aprengui a compartir, que aprengui a dialogar i que s'enfadi amb els de la seva unitat i alhora torni a fer-se'n amic, bé, arribant a acords o el que sigui. És molt senzill, eh?, en el fons, és a dir, tampoc hi ha molta filosofia darrere de tot això.

Després, tema de competències. Nosaltres bàsicament el que... Bé, enfoquem l'educació del nano d'una forma integral. I quan diem «integral» vol dir que concebem el nano en diferents perspectives –no perspectives, dimensions. Les dimensions... La primera seria la intel·lectual; o sigui, sí que han de pensar per fer coses. Han de fer coses, és a dir, que també la física..., és a dir,

corren, pugen muntanyes, juguen; el joc és la base de tot plegat. I no només això, sinó que, a part de la intel·lectual i la física, hi ha la social: es relacionen entre ells, desenvolupen habilitats socials, es relacionen sobretot. I, a part d'això, desenvolupen la dimensió emocional, perquè en tot això en el fons el que importa és el que senten; les experiències que tenen emocionants són les que els marquen i les que els fan créixer.

I, a part d'això, una molt important, i en aquest país ara mateix falta molt: la dimensió espiritual. I això és molt important: la dimensió espiritual de les persones i dotar de sentit la nostra existència. No és que els diguem nosaltres per què estan vivint, sinó que bàsicament els fem preguntes. I aquestes són les preguntes que ens hauríem de fer uns quants a l'hora de tirar endavant aquest país. I aleshores simplement dir: «Bé, i tu en aquest món què faràs?» Doncs, aquest tipus de preguntes –des de la pregunta, eh?, sobretot– són el que també fa que el nano es planteji coses que en algun moment o altre de la vida s'haurà de plantejar. Llavors, bé, això li dona una potència determinant al que seria la pedagogia del projecte.

A part d'això, l'experiència. Aprenem a partir d'experiències significatives; és a dir, aprenem a base de passar por, a base d'emocionar-nos i a base de relacionar-nos. I això és difícil explicar-ho, només es pot viure.

I una miqueta això serien els pilars. En tot cas, si volguessin aprofundir en això, podríem quedar algun dia i ja els ho explicaríem.

### Trini Molist Solvas

Bé. Entraríem ara a la part que fa més referència a les aportacions o a allò que, en aquest cas, fa més incidència en el que és el Pacte per a la infància o en el que és la nostra veu –la veu de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya– en les xarxes en què participem i de què formem part i en aquells llocs on intentem ser incidents i posar l'accent en la importància de l'infant com a centre de les polítiques en aquest cas.

La primera de les prioritats que ens plantejem sempre és la d'impulsar des d'una visió integral els drets de la infància a Catalunya. Nosaltres actuem localment i ho fem en els agrupaments escoltes i guies, i és allà on realment podem treballar perquè els drets dels infants siguin no només reconeguts, sinó reivindicats, posats a la pràctica i treballats.

Treballem en xarxa en aquests entorns locals i, a nivell més general, participem en les xarxes, en aquest cas la Pincat, però també en d'altres. Participem al consell nacional de forma activa i un llarg etcètera d'espais de decisió en què volem fer èmfasi de la importància de reivindicar i treballar pels drets dels infants.

Vetllar perquè a totes les accions polítiques públiques es tingui present la perspectiva de la infància. En aquest cas, nosaltres considerem que és important que aquestes polítiques, doncs, acompanyin no tan sols allò que moltes vegades s'associa a la relació o als espais que cuiden l'infant –com poden ser la família i l'escola–, sinó que, d'acord també amb el que deien els nostres companys, considerem que en aquest cas l'edu-

cació en el lleure, l'associacionisme educatiu és un espai necessari.

Som conscients que a la família i que a les escoles no sempre podem treballar de forma activa i de forma conscient tots aquells valors que abans deien que volíem que fonamentessin els ciutadans del futur, i no només els del futur, sinó els que actualment ja són els infants. Que a vegades ens oblidem que els infants formen part de la nostra ciutadania i són una part molt important dels ciutadans que tenim als nostres pobles i ciutats, i potser els hem d'escoltar més.

Relacionat amb això, tindríem el tercer punt que escrivíem, que era propiciar polítiques en favor de la participació activa de la infància. I és que, de fet, quan els infants i joves van al cau el que fan és participar, el que fan és aprendre a dialogar, aprendre a construir plegats i a treballar per projectes comuns.

I això és el que nosaltres demanem als adults, que siguem capaços de dialogar, que siguem capaços de compartir, de construir plegats. I això és el que dia rere dia podem oferir des d'aquest associacionisme educatiu del qual formem part. I és que als infants, com dèiem abans, potser no ens els estem escoltant prou. Potser els infants en aquests moments els tenim només com aquella esperança de futur, sense tenir en compte que ja ara mateix ens donen informacions importants.

Des del mateix disseny de les ciutats, per exemple, en què construïm només amb unes mides que hi passin els cotxes –un d'anada i un de tornada–, i no deixem espai per als parcs, o, si ho fem, els posem una goma perquè no es pelin els genolls, per exemple. I en això ningú els ha demanat, a aquests infants, si són aquests espais els que els agraden, si els fa por sortir al carrer, per exemple, o si com a pares o mares patim perquè hi surtin. Quin model de ciutats fem, per exemple, si no escoltem i si no considerem els infants, que són realment la població més vulnerable i si no els considerem el centre del que és la vida a les ciutats i pobles?

Bé. Finalment, quant al terme «inclusió», una de les prioritats en aquest cas de la nostra associació en el marc de la Píncat és combatre la pobresa infantil i el risc d'exclusió social. Entenem –i aquí hem de fer una autocrítica a la nostra pròpia associació– que no som capaços encara d'arribar a tots els camps, ni som capaços d'arribar a tots els estrats, ni som capaços d'arribar a tots els infants en risc, que creiem que han de tenir el dret també i tenen la necessitat de poder gaudir i de poder ser actius i participar activament en associacions, en aquest cas, d'educació en el lleure. I en aquest cas nosaltres ens fem sempre autocrítica, perquè encara no som capaços de poder-hi arribar.

#### Lluís Marco Planells

Bé. Llavors, també la següent... –aquí, perfecte. Una de les coses que voldríem destacar del valor afegit que actualment porten l'escoltisme i l'associacionisme educatiu, on els espais de base voluntària també hi posen l'accent, és tot el que seria això: base comunitària i associacionisme educatiu.

Aquest concepte és un concepte que ja en el Pacte per a la infància queda recollit, i creiem que és important que es reconegui –creiem que és important que es reconegui. Per què? Doncs, perquè des de la gratuïtat és des d'on estem treballant, tant a nivell d'agrupaments com també en altres espais, com també en les formacions, en tota l'estructura organitzativa. Aquest tipus d'associacions creiem que emmarquen clarament el caràcter dels nanos que tenim. Per què? Doncs, perquè els nanos per nosaltres és que creixen a base d'osmosi, no tant pel que els diem, sinó pel que fem. Quan un cap voluntàriament i gratuïtament està amb aquell nano simplement perquè allò l'apassiona, al nano això li causa uns efectes determinats, no? I l'efecte determinat que li causa és que després aquell nano vol seguir-ho fent.

I això després com evoluciona? Doncs, evoluciona que aquell nano es vol seguir implicant en la societat i en el país. És una de les coses que creiem i creiem bàsicament que aportem, tant des de l'escoltisme com des de l'associacionisme educatiu. A part d'això, des de la gratuïtat, sí que és veritat –com aquí deien– que ens estan tocant la línia de flotació –és a dir, a nivell pressupostari– i que cada cop les entitats estem patint més.

Ara bé, tinguem molt present que el que s'està aportant, a nivell d'associacionisme educatiu, és una ínfima part del que realment estem aportant tres mil voluntaris dia rere dia, any rere any, en aquest país. El valor que tenen les hores sumades de tota aquesta gent és brutal, seria incalculable, i cap de les administracions ara mateix seria capaç d'assumir-ho. Per tant, si us plau, vetllin perquè això es mantingui d'alguna manera, perquè es farien creus del poc que costem. I això ens ho diuen constantment els regidors de l'Ajuntament de Barcelona: «Per a nosaltres seria impossible de pagar tota la feina que esteu fent.» Per tant, això és molt important que quedi clar.

I no només això. Creguin en nosaltres des del punt de vista que som autèntiques escoles de ciutadania, escoles de participació. Per què? Perquè des de ben petits, des dels castorets, que ja comencen a participar i aixecar al mà –vull dir la mà a l'hora de participar.

I, bé, ja per acabar, l'última diapositiva.

#### Trini Molist Solvas

Com a conclusió, i que seria potser la part més directa al que fa referència al Pacte per a la infància, com veuen no hi han propostes molt concretes, sinó que simplement és una reivindicació clara i amb la veu ben alta que l'associacionisme educatiu de base comunitària –com és el que ofereix en aquest cas, perquè és el que ens toca de més a prop, l'escoltisme des de fa ja més de cent anys– constitueix un veritable patrimoni nacional –pel que nosaltres us explicàvem ara–, que hem de reconèixer, potenciar i preservar perquè estigui a l'abast de tothom. I això creiem que és imprescindible que es reflecteixi i sigui explícit en el Pacte per a la infància que tenim sobre la taula.

### Lluís Marco Planells

Que, de fet, això s'ha perdut, eh? És a dir, en aquest pacte queden reconeguts els gegants i els geganters i els grallers, però en cap lloc queda reconegut que l'escoltisme, com fa cent anys que estem en aquest país, doncs, també seguim fent educació en el lleure. Per tant, els agrairíem que això figurés d'alguna manera, perquè de debò que ja fa anys que fem coses.

O sigui que, en fi, moltíssimes gràcies, i fins aviat.

### La presidenta

Moltíssimes gràcies als dos.

### Compareixença

de representants del Moviment Laic i Progressista perquè exposin llurs aportacions al document de bases del Pacte per a la infància (tram. 357-00017/10)

Ara té la paraula la senyora Berta Mundó, del Moviment Laic i Progressista.

### Berta Mundó Fontdeglòria (representant del Moviment Laic i Progressista)

Bona tarda a tothom. Primer de tot, agrair que puguem estar presents en aquest espai també per explicar-vos una mica quina és la nostra perspectiva en qüestions d'infància.

I res, abans de començar, explicar-vos que el Moviment Laic i Progressista som una coordinadora d'associacions que promovem el lliure pensament des de la ciutadania activa per assolir la felicitat personal i pública. Que ens definim com una eina de transformació social i que partim d'un ideari laic i progressista, i que des dels seus inicis l'MLP ha estat compromès amb l'impuls del canvi social, a favor del respecte, de la diferència, de l'austeritat, dels drets humans i de la ciutadania.

En aquest sentit, formem part de l'MLP diverses entitats que generem un itinerari d'educació al llarg de la vida –que en diem «un itinerari d'educació popular»–, que pot començar a l'esplai o a l'agrupament, però que segueix al casal de joves i que també segueix als ateneus. I, en aquest sentit, les dues entitats que eduquem infants i joves des d'aquesta perspectiva amb metodologies diferents som Esplais Catalans i Acció Escolta, que és de qui vinc en representació.

Acció Escolta constitueix una proposta d'educació en la llibertat des de l'escoltisme, una escola de ciutadania activa, democràtica, laica, progressista i catalana. I té la finalitat de contribuir a l'autoformació de persones lliures, compromeses i coherents, disposades a transformar la societat i construir un món millor i més just.

Esplais Catalans som una associació d'esplais laica i progressista, que treballem des del voluntariat per la transformació social, i un dels nostres eixos principals de treball és l'educació en drets dels infants. El nostre principal objectiu és enfortir els esplais perquè puguin millorar dia rere dia la seva tasca educativa amb els infants i joves.

Abans de començar a plantejar qüestions més explícitament relacionades amb el pacte, m'agradaria compartir amb vosaltres què és això d'un esplai i un agrupament, que, tot i que els companys i companyes ho han posat molt de manifest, crec que està bé que ho recollim.

Els esplais i agrupaments escolta són associacions educatives que sorgeixen del treball conjunt d'infants, joves i famílies. A partir de la tasca voluntària i associativa dels caps, monitores i monitors, eduquem de manera integral per desenvolupar els coneixements, les habilitats i actituds necessàries per a una societat de drets i de llibertats, sempre amb l'objectiu últim que els infants i joves siguin més feliços. Perquè de tots els moments compartits en aquestes associacions ens n'emportem uns valors i una manera d'entendre la vida, que es complementa una mica amb el que deien ara els companys de Minyons. Un bon exemple en són els caps, monitors i monitores, joves convençuts que s'associen amb el compromís voluntari d'educar en la llibertat.

Els últims estudis que hem fet a les nostres entitats ens diuen que dediquen una mitjana de set hores setmanals de manera voluntària a fer aquesta tasca educativa. Tot i que aquesta implicació i participació no es poden quantificar econòmicament, si calculéssim quin seria el cost anual de les activitats ordinàries que realitzem, obtindríem un valor aproximat de més de 3 milions d'euros anuals. Per tant, com deia el Lluís, és prou elevat el càlcul. I això tenint en compte només les nostres entitats.

Els monitors i monitores aprenen conjuntament amb el grup, a la vegada que en són referents, i es formen de manera continuada per millorar la seva tasca educativa. Són agents de canvi cap a una societat més justa, a partir de la seva acció en favor de la llibertat, el respecte, els drets humans i la ciutadania activa.

Des de les nostres associacions, doncs, fem èmfasi en el valor afegit que té la tasca associativa des del voluntariat. El compromís i la responsabilitat que assumeixen els joves són una via d'accés i de construcció de ciutadania a través del seu exercici. Reivindiquem el rol de cohesió social i de nervi democràtic de l'associacionisme educatiu a la nostra societat. Una demostració n'és el lideratge constant als consells de joventut, però també en molts altres sectors associatius. Som la cantera de l'associacionisme català, i l'associacionisme és un element imprescindible per a la democràcia i la construcció del país.

I tot plegat, diguéssim, sense perdre de vista la qüestió educativa, perquè cal recordar que l'educació és un element clau per al progrés social. L'associacionisme educatiu és un context on infants i joves aprenem, participem i creixem conjuntament a través del joc, la convivència quotidiana i la creació de projectes comuns, dissabte rere dissabte, a les excursions, a les sortides, a les colònies, als campaments d'estiu. Aquests últims són contextos pedagògics d'un gran valor en si mateixos, ja que ens permeten treballar de manera intensa i vivencial i en contacte amb la natura. És la culminació de la tasca educativa que s'ha dut a terme durant tot el curs, i el millor moment per treba-

llar de manera explícita tot allò relacionat amb el creixement personal i l'autonomia dels infants.

Amb tot això, l'esplai i l'agrupament acaben donant als infants experiències diferents a les del currículum formal. Algunes d'elles en realitat cada vegada són més estranyes en el món en què vivim, perquè insistim a tots nivells a fer-les desaparèixer. Jugar a pilota a les places del poble, caminar per la muntanya, gaudir d'una nit al ras amb els amics i amigues són experiències per a tota la vida i alhora són significatives.

Cada vegada sentim més a parlar que els aprenentatges han d'anar lligats a la vivència i han de tenir un sentit i una significació, i justament això és el que fem des de l'esplai i l'escoltisme. I no podem perdre de vista que es tracta d'experiències de comunitat, de grup, de treball en equip, de formar part d'alguna cosa i de ser-ne un agent actiu. A l'esplai i a l'agrupament ens relacionem amb persones diferents, amb experiències diferents, establim relacions entre iguals i amb els adults per tal de compartir decisions i moments.

La convenció sobre els drets reconeix el dret de l'infant al descans i a l'esplai, al joc i a les activitats d'esbarjo. Aquest mateix article estableix l'obligació dels estats de promoure el dret de l'infant a participar plenament de la vida cultural i artística i d'afavorir oportunitats de participació en activitats culturals, artístiques, recreatives i d'esplai.

I un dels trets generals de la convenció és la universalitat de tots els seus articles. Assumir que la convenció és universal vol dir inevitablement parlar d'igualtat d'oportunitats de tots els infants i adolescents.

Com ja hem dit, l'educació en el temps lliure és el marc on infants i joves poden desenvolupar-se com a persones en condicions d'igualtat, sense que aquest procés de desenvolupament sigui sotmès a cap avaluació normativa o reglada, sense que a ningú se'l pugui valorar més enllà de les seves pròpies característiques individuals i en el qual s'intenta afavorir precisament el desenvolupament d'aquestes característiques diferents de cadascú, vàlides sempre. No partim de cap prejudici que no sigui el reconeixement dels drets de totes les persones i, per tant, la necessitat d'assegurar i garantir el lliure exercici d'aquests drets en tots els casos, i naturalment d'impulsar mesures que garanteixin la igualtat d'oportunitats per accedir-hi.

En un moment com el que vivim de retrocés de les llibertats individuals, de greus retallades socials i d'afebliment de la democràcia, es fa necessària la reivindicació dels drets humans i més concretament dels drets dels infants. S'ha fet evident que fins ara la infància no havia ocupat l'agenda política d'una manera clara i directa. De fet, aquesta comissió és de molt recent creació. És positiu que en parlem i que reivindicuem la infància com a col·lectiu subjecte de drets. No podem oblidar que per les seves característiques la infància i l'adolescència són un dels col·lectius més vulnerables, si no el que més, davant d'aquesta situació.

Les xifres de pobresa infantil no ens poden passar desapercebudes. Tampoc podem obviar, però, que aquestes xifres ja eren escandalosament altes abans de la

crisi i que, malauradament, ja fa temps que vivim en una societat amb un greu problema d'exclusió social.

El gran impacte de la pobresa, i la pobresa infantil específicament, és l'empobriment de les oportunitats. Davant la pobresa, correm el risc de només fixar-nos en tots aquells aspectes de la vida de l'infant que fan referència a les necessitats més bàsiques per sobreviure: a l'alimentació, a l'assistència mèdica. Però educar és construir oportunitats, i educar des d'associacions on es troben de manera voluntària infants, joves i famílies fomenta relacions socials positives i cohesiona barris i ciutats.

Partint d'aquesta idea que un infant que participa en un esplai o agrupament escolta pot gaudir d'experiències que afavoreixin el seu desenvolupament personal i social, volem que tots els infants que ho vulguin hi puguin participar i no en quedin exclosos per la raó que sigui. Les nostres associacions apliquen criteris interns de justícia social, que garanteixen que ningú a dia d'avui es quedi sense activitat per motius econòmics. Però està clar que això té un límit, i cal assegurar els mitjans perquè això pugui seguir passant.

Tot això ens porta a pensar que el respecte i la protecció dels drets dels infants són encara objectius per assolir, més que no pas una realitat de fàcil constatació. Sense la garantia dels drets dels infants no pot ser respectada la seva dignitat com a persones. Tots els infants són subjectes de drets de manera inalienable, i aquest fet no pot ni ignorar-se ni transgredir-se per les raons que sigui. Per això treballem, perquè es potenciï la pràctica efectiva d'aquests drets, siguin quines siguin les condicions personals dels infants. Volem que els infants visquin i s'eduquin en condicions.

La infància no és una preparació per a la vida adulta, sinó que l'infant té veritablement un present cada dia. I el nostre repte com a educadors i educadores és ser capaços d'acompanyar-lo. Per això la promoció i la sensibilització sobre els drets dels infants són elements clau de la feina que fem.

Parlem d'educació en les nostres associacions perquè partim d'un enfocament integral, que, com hem dit, treballa coneixements, habilitats i actituds necessaris per a una societat més justa, que es vertebrï al voltant dels drets de les persones. De la mateixa manera que en el cas dels adults, això comença per prendre'n consciència. Els infants han de conèixer que tenen uns drets, que han de ser respectats, han de respectar i han de defensar. I nosaltres els hem d'acompanyar en el coneixement dels instruments que els ajudin en aquest camí. En aquest sentit, és bàsic que els infants coneguin la convenció. Igualment, els infants han de saber que els drets humans no són només uns documents legals, sinó que són uns principis de com hauríem de viure junts.

A l'esplai i a l'agrupament els infants poden viure, experimentar i aprendre aquestes actituds que fan efectiva la cultura dels drets humans –els companys també en parlen–: el respecte, la responsabilitat, apreciar la diversitat, empatia, solidaritat, sentit de justícia i de responsabilitat, contribuir en la millora de l'entorn. Tots aquests són valors que treballem a l'esplai i a l'escoltisme.

Per assolir plenament la nostra tasca d'educar entenem que també és necessari adquirir les habilitats que ens permetran participar en democràcia i contribuir a la construcció d'una cultura dels drets humans. També parlem d'escolta activa, de comunicació, de pensament crític, de cooperació, de treball en equip. De nou, reivindicuem que amb la nostra tasca educativa, dissabte rere dissabte, generem espais educatius on els drets dels infants són una realitat, on es viuen i on s'aprenen.

Ara ja començant a aterrar una mica amb més temes del pacte, el pacte parla dels diferents agents educatius coresponsables de l'educació dels infants: família, centres educatius i entitats d'educació en el lleure. Per això ha d'existir una xarxa forta i efectiva de relacions de tots aquests agents. Aquest fet no passa només per pressupost, sinó per reconèixer tots els agents educatius més enllà dels centres educatius. Cal que s'estableixi una relació de tota aquesta xarxa educativa en igualtat de condicions per interlocutar. És positiu que un país contempli pressupostàriament la infància com a col·lectiu específic. Però només vinculant els esforços de totes les entitats, institucions i persones que treballem per la infància –per una infància del present– serem més forts i donarem respostes que siguin realment necessàries al moment en què vivim.

D'altra banda, en diversos articles de la convenció s'explicita que s'ha de tenir en compte l'interès primordial de l'infant. Per davant de tot cal no prendre decisions que afavoreixin interessos particulars. No podem confondre l'estima o la protecció de l'infant amb la sobreprotecció. En aquest sentit, hem de tenir en compte que la convenció marca un punt d'inflexió, ja que reconeix que els infants no són només subjectes de provisió o protecció, sinó que també tenen drets civils i polítics. La convenció és un instrument poderós, perquè per la seva mateixa naturalesa implica els infants en la revisió dels seus propis drets. En aquest sentit, el pacte ja fa algunes aportacions en tot l'apartat de participació.

La convenció parla també del dret a l'educació per a la construcció de ciutadans, que ens remet inevitablement a qüestions de participació de nou. En aquest sentit, algunes afirmacions de la convenció expliciten, per exemple, que l'educació ha de preparar l'infant per assumir responsabilitats de la vida en una societat lliure.

La participació és individual i col·lectiva, perquè afecta tant el desenvolupament personal com el social, i només es pot aprendre a partir de la seva pràctica. A participar se n'aprèn participant.

Però per desenvolupar l'autonomia d'un infant cal donar-li espais on ho pugui ser. S'han de donar una sèrie de condicions per participar: s'ha de poder, però també s'ha de voler i se n'ha de saber. Està clar que cal establir un marc de relació, però que també cal educar en el desig i adquirir els coneixements i habilitats necessaris, com ho fem en els esplais i en els agrupaments.

Una part inalienable de la seva participació és el dret dels infants a ser escoltats. No podem parlar d'infants que participen si no els escoltem. Aquesta ha de ser una escolta activa i d'acord amb el seu desenvolupament.

També és imprescindible la presa de decisions. No podem parlar de la participació dels infants si els nens i nenes no intervenen en el procés de presa de decisions i garantim que les persones adultes cedim part del nostre poder de decisió per prendre decisions conjuntament.

En aquest sentit, se'ns generen alguns dubtes al voltant del consell nacional d'infància i adolescència de Catalunya que proposa el pacte. Si es genera aquest espai, cal que sigui un espai de participació real i no pas un espai de participació simbòlica. Com ja hem anat dient, l'associacionisme educatiu és un agent que ja garanteix a dia d'avui el dret a participar dels infants i adolescents, i cal que se'ns tingui en compte. No en tenim l'exclusiva i, per tant, també caldria veure quina relació tindria aquest espai amb altres òrgans que ja existeixen com els consells de joventut o associacions d'estudiants.

Per anar concretant algunes qüestions al voltant del Pacte per a la infància i l'adolescència –i després d'haver parlat sobre participació–, des del Moviment Laic i Progressista trobem a faltar la veu dels infants en tota aquesta qüestió. Elaborar un document d'aquestes característiques sense escoltar la veu dels infants és contradir la mateixa convenció.

Tendim a tenir una visió paternalista de la infància; els volem protegir, però no els volem reconèixer. Fa uns dies algú deia que fer les coses bé de manera participativa és més difícil i més llarg que fer-les des d'un despatx. El procés d'elaboració d'aquest pacte no ha estat clar i tampoc no ha comptat amb tota la informació prèvia perquè les entitats hi poguéssim participar de manera real.

En algunes qüestions, i com deia abans en Lluís, ens veiem més reconeguts com a associacions educatives en el document de bases que en la proposta definitiva que treballem avui. És cert, però, que s'ha avançat en temes de participació. Creiem que un pacte ha d'abraçar allò que totes les parts implicades arriben a consensuar. I, per tant, ens preguntem com es preveu arribar a aquest consens amb un document definitiu que no recull algunes de les nostres aportacions en tot el procés.

Més enllà d'això, en el moment en què se signi el pacte i es tiri endavant, ha de ser real; és a dir, que com a país no ens serveix de res tenir un paper amb paraules boniques, amb molts compromisos, si no hi ha una voluntat política clara que el pacte sigui una eina efectiva, que ens impliqui i ens comprometem a totes. Volem que el pacte garanteixi que totes les decisions que es prenguin amb relació als infants estiguin orientades a assolir el seu interès i no persegueixin els interessos particulars de ningú.

I, en qualsevol cas –i per anar acabant–, el que sí que volem és que des de tots aquests espais es compti amb la tradició de l'associacionisme educatiu que realitzem esplais i agrupaments escoltes des del voluntariat. Som agents educatius que treballem amb i per la infància des de fa molts anys i que promovem la defensa dels drets dels infants. Cal que tinguem un paper actiu en aquest pacte, no només pel pacte en si, sinó per garantir que la veu dels esplais i agrupaments com a agents educatius coresponsables de l'educació

dels infants hi és i que seguim construint ciutadania en aquest país.

Gràcies.

### La presidenta

Moltes gràcies. Ara intervindran els portaveus dels diferents grups polítics, i després els representants de les entitats també tindran evidentment un temps per respondre als diferents grups polítics.

En primer lloc, la portaveu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Agnès Russiñol i Amat, té la paraula per un màxim –si us plau, els demano que respectin els temps– de deu minuts. Té la paraula.

### Agnès Russiñol i Amat

Moltes gràcies, presidenta. No es preocupi perquè no em passaré dels deu minuts. En primer lloc, vull donar la benvinguda a les entitats que ens acompanyen aquesta tarda –la Fundació Catalana de l'Esplai, la Fundació Pere Tarrés, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i el Moviment Laic i Progressista–, tant a la gent que està a la taula i que, per tant, ens ha explicat el seu projecte, com a tota la gent que els acompanya de les seves entitats. Crec que està bé, doncs, també donar-los la benvinguda.

M'agradaria començar fent un reconeixement públic a la feina que feu. I m'agradaria que aquest reconeixement s'entengués no com una simple cortesia, sinó... Vaja, crec que és important donar-vos les gràcies per la feina que feu.

A vegades tendim, en molts àmbits, a dir les coses quan es fan malament i no agrair prou a la gent la feina que fa en el dia a dia. Per tant, com a persona que he participat directament en l'associacionisme educatiu i que, per tant, conec la realitat, la vostra realitat, d'una manera molt propera, doncs, crec que és de justícia començar agraint la feina que feu cada dia en els esplais i en els agrupaments escoltes.

Perquè eduqueu els nostres infants i els adolescents en el compromís, la responsabilitat i el civisme. I, de fet, ja fa molt temps que treballem amb l'infant com a protagonista i com a centre de l'acció educativa, com comentàveu, sense paternalismes i amb vocació emancipadora.

Des d'Esquerra Republicana creiem que això que acabem de dir, el fet d'unes polítiques no paternalistes i amb vocació emancipadora..., és com concebem nosaltres les polítiques d'infància. Per tant, de nou, m'agradaria felicitar-vos per la feina que feu dia a dia, que realitzeu en molts barris i en molts municipis del nostre país: una tasca sovint injustament desconeeguda i que és la base de la construcció i la formació d'uns ciutadans, doncs, més lliures.

L'infant com a subjecte de drets i deures, com estableix la Convenció dels drets de l'infant del 1989. I, en aquest sentit, és especialment important promoure la participació activa d'aquest col·lectiu en tots els àmbits de la vida, per formar ciutadans crítics i responsables.

Per aquest motiu ens sembla especialment important, especialment interessant, el primer eix del Pacte per a la infància: la participació, la participació social de la infància. Creiem que és un tema clau –un tema clau– per promoure un canvi de mentalitat pel que fa a les relacions entre adults i infants i per trencar la dependència i el paternalisme.

El pacte ens proposa la creació, en aquest sentit, de consells d'infància –ho comentava la Berta Muddó ara fa breus minuts. El pacte ens proposa la creació d'aquests consells, tant a nivell municipal com una estructura a nivell nacional –el Consell Nacional de la Infància–, com una possibilitat de participació política real dels infants i dels adolescents. Creiem que és important treballar en aquest sentit, treballar conjuntament i veure quin model de consell volem o quin model de consell estem proposant. Per nosaltres només hi ha un model: el model de la independència dels poders públics i la representativitat directa dels nens, sense intermediaris, sense adults que tutel·lin i deixant total llibertat als infants i adolescents per decidir sobre els temes que els afecten directament.

I, en aquest sentit, ens n'ha parlat una mica la Berta. Però sí que aprofito per preguntar a la resta de les entitats com veieu aquest tema; és a dir, com creieu que s'hauria de vehicular o quins aspectes hauria d'incloure el tema dels consells d'infància.

El pacte que tenim sobre la taula vol fomentar la cultura participativa dels infants en tots els entorns des de la proximitat i la quotidianitat, vol apoderar-los, reconèixer la importància de la seva implicació social. I, en aquest sentit, des d'Esquerra Republicana ens agrada que el pacte vagi en aquesta línia.

D'altra banda, és rellevant tenir en compte que la infància és actualment –i també ho han comentat– el col·lectiu amb la taxa de pobresa més alta a Catalunya. Un 26,4 per cent dels infants catalans viuen sota el llindar de la pobresa, enfront del 19,1 per cent de la mitjana de la població, segons les dades de l'Idescat del mes de desembre d'aquest any passat. És especialment greu que les mesures d'austeritat hagin debilitat les polítiques contra la pobresa infantil. Les prestacions econòmiques de caràcter universal per infant a càrrec, la renda mínima d'inserció i els ajuts de menjador escolar han quedat suspesos o reduïts de manera significativa. Cal, doncs, prioritzar la despesa social amb polítiques adreçades a la infància.

El context actual som conscients que no ens permet gran marge de maniobra, però del que crec que hem de ser molt conscients és de les veritables necessitats que té el nostre país a dia d'avui. Cal assegurar que els infants puguin créixer desenvolupant el seu projecte de vida amb llibertat i de manera digna. I això ha de ser una de les principals prioritats del nostre Govern. És a dir, ens trobem davant del col·lectiu més vulnerable, de manera que la crisi no pot ser l'argument per deixar els infants amb un nivell de risc encara superior.

Davant d'aquest escenari, no podem oblidar allò que és necessari per culpa de la urgència de la crisi, perquè aquests infants són ciutadans del present i del futur. Entitats com les vostres, que treballem en aquesta

línia que hem estat comentant... De fet, tots vosaltres en les vostres intervencions ho heu recollit: cal treballar perquè tots els infants, diguéssim –estiguin sota el llindar de la pobresa o no ho estiguin, estiguin en situacions més de risc o més de vulnerabilitat–, puguin accedir a les activitats que feu. La Generalitat ha de treballar per donar-hi suport, per tal que aquests infants no restin en una situació de vulnerabilitat i exclusió social des d'una edat tan primerenca.

Garantir la cohesió social comença en la infància. Experiències pioneres com les de La Rotllana, de Badalona, o el centre d'esplai de La Florida, de l'Hospitalet de Llobregat, ens ensenyen que l'educació vivencial, l'acció de carrer, educar els infants i adolescents directament en el seu entorn més pròxim pot ajudar-los a sortir de la vulnerabilitat.

Ens calen, doncs, polítiques d'infància ambicioses, que donin i aportin benestar als infants, als adolescents i també –molt important– a les seves famílies. Unes polítiques que vagin més enllà de la conjuntura econòmica, que atenguin les necessitats en tots els àmbits i on la prioritat sigui l'interès superior de l'infant.

Ens cal, doncs, posar fil a l'agulla, posar-nos a treballar, concretar, i al més aviat possible tenir sobre la taula les mesures concretes, cronologia i un pressupost per fer front a tots aquests reptes que tenim sobre la taula.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Sí, moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre diputada Núria Ventura.

#### Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. En primer lloc, evidentment, donar la benvinguda a la Comissió d'Infància a les persones que han comparegut en nom de la Fundació Catalana de l'Esplai, la Fundació Pere Tarrés, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, el Moviment Laic i Progressista, i també a tota la resta de voluntaris, de membres d'aquestes entitats que ens acompanyen avui aquí al darrere.

Una salutació també molt cordial i un agraïment –em sumo als agraïments que feia ara la portaveu d'Esquerra Republicana– a la tasca que feu dia a dia, a banda, evidentment, del contingut de la compareixença d'avui. Per tant, agrair-los també les aportacions que ens han fet en les seves intervencions, en què prioritzaven també les línies d'actuació, segons el seu parer, que cal impulsar des dels governs, des de l'Administració, però amb una estreta col·laboració amb les entitats i les associacions, que són les que dia a dia xafen el carrer i les que dia a dia estan en contacte en este cas amb la infància.

Coincidim plenament, i s'ha dit al principi de les intervencions, que hem de defugir en aquest àmbit la confrontació política. I és per això –ho entenem des del meu grup parlamentari– que el Pacte per a la infància és una oportunitat i té la importància que té, perquè és l'espai d'acord entre Govern i oposició, entre Adminis-

tració i tercer sector; però sobretot, segons el nostre parer, ha de ser també el pacte amb la infància, és a dir, hem de pactar amb els mateixos infants i hem de garantir la seva participació.

Aquest document, entenem des del Grup Parlamentari Socialista que ha de ser l'eix vertebrador de les polítiques d'infància al nostre país. I com a tal és imprescindible la participació de les entitats i els agents que estan en contacte diari amb els infants al nostre país, com la vostra –avui ho heu explicat– i la de totes les entitats que també treballen en aquest àmbit.

Creiem que també és imprescindible –i també s'ha anomenat al llarg de les vostres intervencions avui– la participació dels ens locals per apropar aquesta visió territorial. Ho sabem tots els que avui estem aquí: la realitat de Catalunya no és la mateixa a totes les comarques ni dins d'una mateixa comarca; i, per tant, la realitat de la infància tampoc no ho és. I des de la proximitat és des d'on podem trobar les respostes més adients i des d'on podem donar els serveis també més eficients.

Aquest ha de ser un document orientat a impulsar les polítiques integrals que tinguen en compte la perspectiva dels nens i nenes i que permetin prioritzar les polítiques adreçades a aquests petits ciutadans o ciutadanes, que faciliten a la vegada també nous espais per a la construcció del seu futur.

I ha de significar, evidentment, un salt qualitatiu en les polítiques d'infància, igual que ja ho va significar darrerament la Llei de drets i oportunitats de la infància, que no oblidem que el Govern té a un calaix des de fa dos anys –una llei aprovada per unanimitat de tots els grups. Què vull dir amb això? Que, evidentment, el pacte o els documents o la mateixa legislació per si sols tenen importància, però no ens aporten res si no hi ha voluntat d'avançar i sobretot si no hi ha pressupost per avançar i per desenvolupar totes aquestes polítiques.

No oblidem que el pressupost és la plasmació de les polítiques d'un govern, és la prioritització de les polítiques públiques. I és aquí on, segons el nostre parer, grinyola l'acció del Govern actual. Entre el que diu i el que fa hi ha una certa distància.

I hauríem de ser capaços tots plegats, per tant, també, d'establir mesures de planificació pressupostària més enllà de qui governa, i també aquelles mesures que ens faciliten el seguiment i l'avaluació de la perspectiva d'infància en inversió pública. És evident, pel que fa als recursos públics en polítiques socials –en funció família, fills–, que aquests continuen sent clarament insuficients, tant respecte a la quantitat com també a la cobertura de les prestacions familiars, i ens situem molt per sota de la mitjana europea, en nivells que avui només són equiparables a Grècia o a Bulgària.

I en el marc de la greu crisi econòmica que estem vivint, coincidim també que els infants esdevenen sense cap mena de dubte el col·lectiu més vulnerable de la situació actual. Les dades de pobresa són escandaloses al nostre país. Segons informes com el de Creu Roja, la infància ja és el col·lectiu amb taxa de pobresa més alta a Catalunya. I, per tant, la pobresa no només ma-

terial, com també s'ha dit aquí. És a dir, hem de tindre aquesta mirada més àmplia, no?

És evident, per tant, que els infants han d'esdevenir el centre d'atenció en la lluita contra la pobresa. I això comporta que han de deixar de ser vistos també com un assumpte privat de les seves famílies.

El benestar dels infants, o que tinguen totes les necessitats bàsiques cobertes –i aquí, en aquestes necessitats bàsiques, hi incorpore també, evidentment, l'educació–, és una responsabilitat de tots i de totes. I aquí hi jugueu un paper importantíssim, com s'ha demostrat al llarg dels darrers anys, les entitats.

Però tornem al que dèiem abans. És a dir, si no tenim un pressupost, si les prioritats polítiques són unes altres, és difícil, a vegades, treballar. Sabem que esteu fent un esforç titànic perquè la vostra acció diària no es vegi perjudicada per totes aquestes retallades que hem patit al llarg dels darrers anys, pels impagaments del Govern o pel retard també en la convocatòria de subvencions. I ens agradaria saber com us ho feu perquè aquesta situació no perjudiqui el servei que esteu prestant a la infància i a les famílies del nostre país. O quins són els programes concrets, per exemple, que s'han pogut veure afectats per aquesta situació. I és una pregunta que sí que l'adreço a totes les entitats.

Aquest és un tema que ens preocupa i molt –aquest retrocés que patim acceleradament aquests darrers anys–, junt també amb una altra qüestió, que no és menor i que ja he anomenat abans, que és la del doble discurs del Govern. Perquè, mentre s'impulsa el Pacte per a la infància, que com a molt aviat tindrà alguna mesura concreta pressupostària l'any 2014, la realitat avui és que el Govern retalla indiscriminadament beques menjador, escoles bressol, prestacions per fills a càrrec, subvencions en centres oberts, suport a discapacitats, sisena hora, plans educatius d'entorn, les escoles de música o d'art, la renda mínima d'inserció, polítiques d'igualtat, serveis d'atenció precoç a la infància, polítiques d'habitatge. I, per tant, això afecta el dia a dia de tots aquests infants que vosaltres esteu atenent, i també, evidentment, afecta tota la societat.

Mesures que fan que el risc d'exclusió social, que el risc de pobresa, que la pobresa, inclús la misèria, creixin alarmantment al nostre país; mesures que atempten directament contra la igualtat d'oportunitats i en alguns casos contra la dignitat de les persones. Retallada de serveis, de prestacions, retallada de drets. I, si hi sumem aquí que deixem sense recursos, també, les entitats que hi esteu treballant, la realitat, que avui és crítica, pot ser devastadora en pocs mesos.

I ens fa por que aquesta realitat s'acabe convertint en normal, afegint aquí damunt les dificultats ja de per si complicades de treballar l'educació en el lleure o l'educació reglada amb infants que no saben si demà dormiran sota un sostre o al carrer o que tenen una inseguretat per la situació familiar que puguem viure.

I aquí podríem anomenar unes quantes dades que tots vostès coneixen, siga del darrer Observatori de Vulnerabilitat de Creu Roja, que parla de l'impacte de la crisi en la infància i l'entorn escolar; l'informe sobre pobre-

sa infantil a Catalunya, del Síndic de Greuges; dades de la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i l'Adolescència, o dades del mateix informe d'UNICEF: Crisi i pobresa infantil a Catalunya.

Difícil, evidentment molt difícil, educar en aquests entorns. I per això crec que és més destacable que mai la feina que avui feu tantes i tantes entitats com les que avui esteu aquí representades en aquest àmbit. I volem, des del Grup Parlamentari Socialista, posar-ho en valor, posar en valor aquest compromís, que és una paraula que també ha sortit al llarg de la vostra compareixença avui i que crec que té evidentment una importància cabdal en aquest tema.

Posar-nos de nou a la vostra disposició per a tot allò que considereu. Agrair-vos la tasca diària, agrair-vos la compareixença.

I insistirem –acabo, presidenta– davant el departament per tal de fer possible la incorporació d'aquesta mirada i d'aquestes propostes que avui ens heu facilitat en aquesta comissió.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Popular, l'illustre diputat Fernando Sánchez.

#### Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, senyora presidenta. I a totes les associacions que avui ens acompanyen molt benvinguts al Parlament de Catalunya. Jo també vull afegir-me, doncs, a donar-los les gràcies a tots vostès i a totes les associacions que amb el seu treball malden per una vida més digna dels infants del nostre país.

Sembla evident que entre els compareixents hi ha persones d'ideologies diverses, però tots comparteixen al cap i a la fi un mateix objectiu, una mateixa passió. Tots tenen una mateixa i una noble fallera; podríem dir que és el benestar i la felicitat dels infants.

I vostès han explicat molt bé que aquesta plenitud existencial dels infants no s'aconsegueix senzillament donant allò bàsic per a la supervivència, sinó que també comporta ensenyar a gaudir en el joc, formar en valors, perfilar el compromís ciutadà...

Han dit bé que l'educació en el lleure no és quelcom accessori, no?, com han explicat vostès. És essencial per formar persones actives, conscients i compromeses, com han dit els Minyons Escoltes i Guies de Catalunya amb una definició que m'ha agradat especialment, no?

Celebro també i el nostre partit celebra que les associacions aquí presents comptin amb molts voluntaris i que, a més de dedicar-se a alegrar i millorar la vida dels infants, també es dediquin..., i siguin una plataforma perquè més persones ja adultes puguin desenvolupar-se també com a persones fent de voluntaris, cosa que..., alguns d'aquesta taula sembla que hi hem participat i ho hem experimentat, i ells són tant o més beneficiats que els mateixos infants.

Tenen vostès diverses associacions i diverses escoles de formació del monitoratge, que són també, com han dit, escoles d'aprenentatge de la lògica de la gratuïtat, cosa que és una cosa bastant interessant davant d'un paradigma contractualista i mercantilista, que de vegades pot dominar només o exclusivament la nostra societat. I tant els representants de Minyons Escoltes com la senyora Mundó han recordat els recursos que tots vostès generen, aporten i estalvien al conjunt de la societat. I, per tant, són pilars de l'estat del benestar.

Els agraeixo també la radiografia que han fet de la situació de la infància, en alguns casos dramàtica, com ha quedat palès. Les coses estan significativament pitjor, ha dit vostè, senyor Barba. I els agraeixo molt les seves consideracions sobre el Pacte per a la infància, que ens seran útils.

I ara m'agradaria comentar una mica algunes idees de les compareixences i adreçar també algunes preguntes i fer alguna reflexió més general sobre el Pacte per a la infància, també per saber exactament què pensen vostès sobre alguns punts que esmentaré a continuació, no?, concretant bastant. Primer faré una reflexió una mica més genèrica i després els preguntaré coses o reflexionaré sobre coses bastant més concretes.

Jo el que voldria anunciar també és que el Partit Popular no dona cap xec en blanc; és a dir, no per ser políticament correctes donarem suport al Pacte per a la infància. Hi ha coses que, com explicaré, ens agraden molt, i hi ha altres coses que ens semblen una mica problemàtiques. També voldria saber si vostès el signaran tots.

Nosaltres valorem molt positivament la iniciativa del pacte. Creiem, en qualsevol cas, que Catalunya ja té massa pactes genèrics, pactes de tota mena, i pocs pactes concrets –pactes anuals, pactes biennals–, amb compromisos concrets de cadascun dels signants, no? I per això trobo bé que vostès demanin compromisos concrets; trobo que és correcte i a veure com ho articulem, això.

També estic molt d'acord que el pacte no hauria de tenir un caire polític, restringit als partits polítics, sinó que hauria de ser un pacte transversal, en el qual es comprometessin mitjans de comunicació, sindicats, organitzacions de tota mena... El senyor Barba ens ha parlat especialment d'aquest punt, i nosaltres hi estem clarament d'acord.

Ens agrada al pacte, doncs, el canvi de paradigma que es proposa i del qual han parlat, la comprensió de la infància i l'adolescència com un subjecte polític actiu. Hem de pensar que el nen o la nena són una mena d'humanitat retrobada, i aquesta humanitat verge d'alguna manera ens pot donar moltes claus per viure millor la nostra vida i podem aprendre'n moltes coses, d'ella.

També aquesta idea de la senyora Mundó que la infància no és només una etapa de trànsit, sinó que és una finalitat en si mateixa. I aquest canvi de paradigma també és bastant interessant.

En línies generals, les idees que conté el pacte ens semblen encertades. És pertinent, per exemple, reflexionar sobre les imatges estereotipades de la televisió,

per exemple, que creen angoixes i trastorns d'alimentació. També celebrem les mesures de prevenció de riscos i marginacions i la importància del paper dels mitjans de comunicació.

Ara, tenim alguns punts problemàtics, o hi trobem alguns punts problemàtics, en el pacte. En concret, n'esmentaré tres, per tampoc allargar-me. En primer lloc, és l'extensió d'aquest pacte, que gairebé sembla una tesina, exagerant una mica. Però, escolti'm, el senyor Ruiz parlava precisament d'una tendència excessivament reguladora al nostre país, a vegades, no? Doncs, jo crec que un pacte per a la infància hauria de tenir uns eixos bàsics, unes propostes concretes i no fa falta una reflexió pseudodoctoral sobre el que és la infància i tot això. Bé. No sé què en pensen al respecte.

En segon lloc, també penso que hi ha –és una certa contradicció amb el que he dit abans, però– una certa sobrevaloració de la infància. A vegades es diu que tenen els nens els mateixos drets i deures, o expressions anàlogues, no? Jo crec que hauríem d'anar una mica amb compte i matisar-ho en el document, perquè no són exactament els mateixos drets i deures. Són anàlegs, però no són exactament els mateixos ni s'han d'exercir de la mateixa manera.

Hi ha com una mena de reduccionisme simplista en aquest pacte i que hauríem potser de..., llimant algunes expressions es pot solucionar, no? I jo crec que tots hem de reconèixer quan es parla tant de l'autonomia de la infància... Doncs, escolteu, si els nens no tenen algú que els guia es queden sense poder desplegar les seves potencialitats. Per tant, està molt bé l'autonomia, l'emancipació de l'infant, però siguem també realistes, i tots vostès ho saben, això.

I, finalment, l'última crítica que tenim al pacte és un cert desviament ideològic –innecessari– que trobem en alguns punts. No ho sé, pensem que hauria de ser un pacte on tots ens poguéssim sentir còmodes. I el senyor Ruiz parlava d'una ètica de mínims; a mi em sembla que hi ha alguns aspectes que van més enllà d'aquesta ètica de mínims, no?, i que contenen una aposta ideològica forta. Podria llegir-ne alguns fragments, per exemple, que ataquen directament l'educació diferenciada i aposten per la coeducació, o implantar la ideologia de gènere. Bé, són aspectes que són una ideologia forta, no són una ètica de mínims. Llavors, no sé si podríem arribar aquí a alguna mena de transacció.

Acabo. Penso que els partits governants a Catalunya, que són dos, doncs, haurien de prendre nota d'aquesta insistència en el tema dels pressupostos. I sobre el tema de no retallar més, home, jo crec que no podem signar no retallar més en infància. És a dir, si estem retallant en tot, si estem fent ajustos en tot... Al que sí que ens podem comprometre és a aprimar aquelles despeses innecessàries, a racionalitzar millor la despesa i fer més despesa en aquelles coses que es vegin necessàries. Un compromís així genèric crec que seria realista. I els estic parlant, doncs, em sembla, amb bastant realisme.

I tinc unes preguntes a cadascun dels compareixents, que em poden contestar a les que vulguin, eh?, no fa falta a totes.

Al senyor Ruiz, doncs, què pensen vostès, des de la Fundació Pere Tarrés, del Pacte per a la infància? Si el subscriuran i si ens podria fer cinc cèntims –tot i que això potser és per a un altre dia o després quan acabem– sobre els procediments, les dinàmiques, els principis d'actuació de la Fundació Pere Tarrés, no?, d'allò específic que té la seva fundació, com ens han explicat una mica els Minyons, tota la seva metodologia. Bé, vostès quina tenen a l'hora d'educar els infants?

Després, al senyor Barba, jo li agrairia si em pogués recordar aquesta referència de la directiva europea, perquè no l'he apuntat. Després, com inclourien els compromisos en el pacte? Els inclourien en el mateix pacte, en un document annex, un mes més enllà, totes les persones que el signen...? Finalment, sobre el foment de l'esport, crec que és molt interessant, no sé si té alguna idea. Bé, ja he dit que són moltes preguntes i que responguin al que vulguin.

Als representants –perdó, que ara el nom...– de Minyons de Catalunya... –és que, sense ulleres, la veritat és que no ho veig bé–, jo els agrairia si em poden facilitar la presentació, perquè he hagut de sortir per una urgència i estava molt interessat en aquesta metodologia educativa. I, per tant, si me la poden fer arribar. I, després, si poden concretar –ara acabo, presidenta– com inclourien el reconeixement de l'escoltisme en el Pacte per a la infància. Vostès ho han demanat. On l'inclourien, com ho inclourien.

I, finalment, a la senyora Berta Mundó, doncs, com articularia vostè aquesta participació que demana dels infants? Diu que no està del tot d'acord amb aquest consell. Doncs, com ho fem? Tenen alguna proposta concreta?

Bé. Tinc alguna altra pregunta a fer-li, com, per exemple, la història del seu moviment, cap a on es retreu, però potser també és per a després.

Moltes gràcies, i estem a la seva disposició.

#### La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula la portaveu...

*(La presidenta continua parlant sense fer ús del micròfon.)*

#### Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Ja sé que no es pot interpellar ni és el costum, i més quan tenim convidats i convidades a explicar-nos... És només per a aclariments amb el representant del Partit Popular, que crec que és la primera vegada que s'incorpora a la qüestió del treball sobre el pacte i sobre els drets dels infants.

Dir que, precisament, el pacte, igual que la llei, se sustenta en el fet que els infants són subjectes de dret. I tot això és el que sustenta aquest exercici d'intentar fer un pacte i d'una llei que tenim, que és la Llei dels drets dels infants, feta en l'anterior legislatura. Ho dic per centrar-ho, eh?; és en aquest sentit, quan vostè relativitza la qüestió dels drets. Només era això, eh?

I ara ja faré la meva intervenció.

*(La presidenta dóna la paraula a Fernando Sánchez Costa.)*

#### Fernando Sánchez Costa

No relativitzo. No tenen el mateix exercici i desplegament que les persones grans.

*(La presidenta dóna la paraula a Laura Massana Mas.)*

#### Laura Massana Mas

Bé, ja està. Doncs, gràcies, presidenta. Gràcies també per ser aquí, gràcies per les explicacions. Gràcies també... I aniré a pams. Ha estat bé.

El senyor Ruiz de Gauna diu: «Des de la infància creiem en els dirigents polítics, la infància creu en els dirigents polítics.» Després, el senyor Barba diu: «Teniu la responsabilitat, els que esteu aquí, que l'exercici i tot això que hem estat parlant del que està succeint de tenir un pressupost que pugui permetre fer aquestes polítiques d'infància es posi sobre la taula.» I jo crec que aquest creure en els dirigents..., esperem que no sigui una qüestió de la innocència de la infància, eh?, sinó que siguem capaços d'arribar realment, jo crec –i ho estava pensant fa estona, no?, quina és la paraula?–, a un compromís adult.

Perquè, perquè les polítiques d'infància i les polítiques per a l'adolescència puguin reeixir, necessitem aquest compromís adult. Que jo crec que el que es va intentar plasmar ja fa temps amb lleis que ens van portar justament que les persones –infants, persones dependents, persones en general– fossin subjectes de dret s'ho està emportant tot l'actual crisi econòmica. Crisi econòmica que aprofita, com bé sabeu –i jo vull dir la major del que està passant aquí–, per manllevar-nos drets i també per manllevar-nos recursos a les polítiques públiques i en especial –i s'ha demostrat amb cruïra– a la infància.

Ho deia el senyor Barba, deia: «A l'Informe del síndic, que sí que és contundent sobre el retrocés de les polítiques adreçades als infants, i que ha deixat els infants de moltes famílies en una situació de molta més vulnerabilitat.» També ho diu un informe de la Creu Roja –i en aquest els protagonistes també són els nens–, on està claríssima la dificultat de poder alimentar els seus fills per un 70 per cent d'usuaris del servei.

És una situació dramàtica. Però hem anat retallant beques de menjador, s'han retallat ajuts a l'infant, s'ha retallat la renda mínima, s'han retallat les escoles bressol, el transport escolar, tot allò que justament a les famílies amb més vulnerabilitat, en els entorns empobrits, anava a fer el que ens proposa el senyor Ruiz de Gauna, que és tenir aquesta igualtat d'oportunitats, que no hauria de ser un altre que aquest exercici que hauríem de fer des de l'Administració pública, des dels poders públics, com així ho feu les entitats i associacions del tercer sector, que sou una mica pal de paller d'aquestes polítiques públiques i els que esteu en la batalla quotidiana.

Per tant, tot això està sent arrabassat. I a mi se'm fa molt difícil mirar-me el pacte sense pensar: una, que la llei no s'ha acabat de desenvolupar ni es desenvolupa, quan hauria de ser molt important; mirar-me el pacte davant de la insensibilitat social que ha mostrat el Govern en aquest sentit. Perquè és impossible construir res sobre tanta desigualtat, sobre tanta manca de futur, eh?, si seguim amb aquestes polítiques. Per això deia la major.

Estem aquí perquè en un moment determinat es canviï la Constitució, perquè es pugui treure d'ella tot allò que garantia aquests drets socials. I això passa un agost, com va passar amb la renda mínima. I, l'endemà, el partit que avui governa a Catalunya vota la Llei d'estabilitat pressupostària, que és la que fa que estiguem en la situació en què estem. Per tant, difícilment podem parlar de la integralitat de les polítiques d'infància si no garantim aquests mínims. A això em vull referir.

Cadascú, des de la seva acció quotidiana, pot fer-ho –des de Minyons Escoltes, des d'Acció Escolta. Però necessitem la major, la garantia d'aquests drets i la garantia de la inversió social. Si no, serà impossible i el retrocés serà imparable.

I ens demana el senyor Gauna que sumem. A nosaltres ja sabeu que ens hi trobareu sempre, a sumar, però hem de mantenir un cert esperit crític i que no sigui paper mullat. I creiem que al pacte li falta almenys un annex amb pressupost, amb calendari.

És a dir, és un pacte que, ara com ara –i n'estem tots parlant, i per això estem en converses–, necessita prioritzar i annexos; annexos que ho deixin clar, perquè no hi són. No hi ha cap annex que digui: «El calendari serà aquest, d'aplicació començarem per aquí.» Que a nosaltres, després del discurs que estic fent, ens queda clar que ha de ser la pobresa, eh? La pobresa infantil n'ha de ser un primer, si és que hem de prioritzar. I tot seguit, doncs, veure com ho podem anar fent pas per pas. Però necessitem prioritzar; no necessitem un paper que digui que, bé, estem tots aquí reunits, estem molt contents. Necessitem que tingui sentit i tingui perspectives de treball.

Per això comparteixo que hem de buscar aquests resultats concrets que deia també el senyor Gauna. I jo crec que al pacte li falten mecanismes d'avaluació i indicadors. Perquè hem de saber per què fem les coses, per després saber si les fem bé –i això ens ho han explicat molt bé els Minyons–, com fem les coses, si són útils o no són útils, les hem de canviar o les hem de repetir. I en el pacte no queda massa clar qui avalua, com avalua i de quina manera s'avalua.

Les reflexions, òbviament, sobre el lleure i l'estat del benestar que jo compartia –«ens estan dinamitant el pacte social europeu»–, a què feia referència el senyor Gauna... I jo ho crec més enllà que ell. Crec que la salut i l'educació estan també amenaçades; no estan en un mínim, estan molt –molt– amenaçades. I tot això fa impossible –si aquests mínims no existeixen– que pugui haver-hi altres espais. I, a més, ens volen estafar doblement, perquè diuen: «No hi ha espai per al lleure, per al creixement emocional, per a altres coses.» El poc que hi ha ha d'anar, diríem, a uns mínims.

Nosaltres creiem que això no ha de ser així, eh? Creiem que el que hem de fer, si ens en volem sortir, és fer polítiques per poder reinvertir. Que entenguem que, com en altres països europeus, els que se n'estan sortint de debò, com són els finesos, com són els suecs, com són els mateixos alemanys, que ens castiguen a nosaltres, però ells no s'ho fan... És en la inversió social, i veure-la com a això, com a inversió i no com a despesa. Aquí tenim possibilitats de creació de llocs de treball: de llocs de treball en l'economia social, de llocs de treball en l'educació en el lleure, de llocs de treball en l'educació formal, de llocs de treball en la cura i en l'atenció de les persones.

Per tant, crec que hem de ser reivindicatius, també, des del sector social, des de les associacions de lleure, i reivindicar –i nosaltres també hem de ser-ne part i ajudar a visibilitzar-ho– la funció primordial, una, de fer el que s'ha de fer, és a dir, de crear aquesta xarxa emocional de coneixement i de creixement, però també que som economia i que es crea ocupació. I que la destrucció de les entitats o d'aquestes polítiques –per no-pagaments o pels impagaments– farà que desaparegui un vector de creixement en economia social, que és economia que no es deslocalitza, que és economia que fa atenció a les persones. I ens ho devem i ho hem de fer.

Nosaltres volem fer una pregunta en aquest sentit. Crec que la qüestió que plantejava el senyor Barba sobre les noves estratègies europees... Jo les vaig llegir, si són les mateixes, com una gran hipocresia, de dir que s'havia d'invertir en cohesió social mentre t'estan obligant a retornar un deute que no sabem ni si és just –aquest deute–, ni si realment l'hem de tornar ni si realment l'hem creat les persones. Per tant, hi ha un punt d'hipocresia, però ens serveix com a punt d'exigència. Perquè, si no –i ho deia en Martin Schulz–, hi haurà una generació que serà perduda. I aquesta generació perduda serà justament la dels infants i joves que ara estan en ple desenvolupament.

Per tant, hi ha un risc per a una generació, hi ha risc per a unes persones. Hauríem de ser capaços –entre l'informe del síndic, les noves estratègies, totes aquelles oportunitats que tinguem– de plantejar que es capgirin les polítiques i que hi hagi aquesta inversió i aquesta prioritització de la infància en general.

Com deia –i aquí era una pregunta per al senyor Barba–, cal corregir el pacte. Deia: «Incorporar-hi actors que no hi són» –i ho comentava també la senyora Ventura, del PSC–: «els ajuntaments.» Jo pensava que la Federació d'associació de Municipis havia llegit el projecte, havia llegit el pacte i hi havia participat –no sé si m'equivoco o no–, i que, per tant, havia fet les seves esmenes o propostes. Si és així, ens agradaria saber quan parla de judicatura, esports, universitat, si seria incorporar-los al pacte com a actius, amb aportacions, o perquè hi treballessin quan el pacte es desenvolupi en un futur. No ho sé. En la llei sí que va haver-hi tot aquest component –en la Llei dels drets dels infants i oportunitats dels infants–, però en el pacte ho desconeix.

*(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Bé, jo he fet el meu... Això que sonava, presidenta, era el... (*Rialles*.) Gràcies. Compartim que l'educació en el lleure no és un luxe –i per això feia aquesta defensa–, sinó..., com a creació i inclús prevenció o promoció justament de riscos posteriors, no?, de la protecció que de vegades hem d'acabar treballant des de la política –si la prevenim, si promocionem, si preservem, fins i tot, no? És possible no arribar a aquest contingut.

I sí que és responsabilitat del pressupost –i aquí acabo. El pressupost és el que fa possible qualsevol política, però hi ha qui té més i qui té menys responsabilitat, eh? D'altres podem intentar ajudar, sumar i dir-hi la nostra. Crec que hem d'anar cap a la major: hem de fer una gran consciència, un gran canvi, crec, de pensament, i exigir que s'acabin aquestes polítiques d'austeritat suïcida.

Donar les gràcies –acabo aquí, presidenta– pel que ens han explicat els escoltes avui: els Minyons i Guies, Acció Escolta. Mireu, jo crec que en aquest Parlament hi ha una gran composició de persones que provenen precisament del moviment escolta. Per tant, sou gairebé un lobby, perquè aquí dintre molts hem sigut també d'esplais.

Sabem que sou una masia –una cantera–, una font de treball i d'inspiració. I només us voldria fer dues preguntes. Aquesta participació, perquè sigui real i efectiva, que prenen en la vida quotidiana, com us ho feu? Com ho sabeu, que després són capaços en un entorn no protegit, per dir-ho..., si la família tampoc acompanya? I hi ha una cosa que em té fascinada: amb estructures tan jeràrquiques com encara manteniu, avui que hi ha tanta demanda de comunicació i participació horitzontal, aquest respecte i aquesta autoritat que teniu, com és que encara la manteniu? Ho deveu fer molt bé.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, diputada. (*Fernando Sánchez Costa demana per parlar*.) Sí...?

#### Fernando Sánchez Costa

Sí, per al·lusions, trenta segons.

#### La presidenta

Sí, entenc que són unes al·lusions molt directes, una interpellació molt directa. I, per tant, trenta –trenta– segons.

#### Fernando Sánchez Costa

Molt bé. Jo agraeixo a la diputada d'Iniciativa, la senyora Massana, que vulgui guiar-me en els meus primers passos, en la meua infància en aquesta comissió. Evidentment que els nens tenen els mateixos drets fonamentals que les persones adultes, però el seu exercici depèn de les seves facultats i desenvolupament. Entenem que un nen de tres anys té dret a participar en la vida pública i política, veritat? Doncs, evidentment...

#### Laura Massana Mas

Això és el que m'agradaria sentir.

#### Fernando Sánchez Costa

Doncs, tan evidentment com que no pot votar als tres anys. És això el que he volgut dir.

#### La presidenta

Moltes gràcies, diputat. La portaveu Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula. Carmen, cuando quieras.

#### Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. En primer lugar, para agradecer a todos los grupos comparecientes esta exposición que han hecho y que nos ha permitido ver y valorar toda la tarea que hacen.

Pedir disculpas a la Fundación Pere Tarrés, porque no he podido asistir desde el principio por motivos de sustitución. Pero sí podemos decir que coincidimos –en lo que he escuchado– en que la educación en el tiempo libre educativo –que es *l'educació en el lleure*– tiene que formar parte de un plan integral de atención a la infancia, y paliar las carencias cada vez más graves que en estos momentos padecen niños y adolescentes. Sin duda, todos los grupos que estamos aquí presentes, en esta comparecencia, compartimos la labor tan importante que realizan todas las asociaciones, fundaciones que ustedes representan.

Nos parece especialmente importante, en la exposición de todos los comparecientes, el hecho de que todos han insistido en la necesidad de seguir garantizando las políticas y los recursos necesarios para su mantenimiento y pervivencia.

En este sentido, creemos que el Pacte per a la infància –y así se ha dicho–, con los añadidos que correspondan, como la inclusión de los Minyons Escoltes, por supuesto, en el pacto... Que no entendemos cómo una institución..., no se hace mención a ellos en el Pacte per a la infància. Es lo que me ha parecido entender, y si no es así me disculparán. Pero creemos que este instrumento que es el Pacto por la infancia es un instrumento imprescindible para continuar con esta labor que es impagable. Se ha dicho aquí, que si hubiera que montarlo de cero no se podría hacer, porque tiene una tradición de años. Y tengo que decir que considero imprescindible..., que hay que garantizar su supervivencia y su continuación.

Al respecto, quiero aclarar... Y aquí se nos ha instado a no demorar la aprobación del presupuesto, por la situación de incertidumbre que esto crea. Y decirles que a día de hoy, a día 12 de marzo, los grupos que aquí estamos, estamos pendientes de que se nos presente el presupuesto del 2013; que estamos con la misma incertidumbre, y que comprendemos y nos solidarizamos con su incertidumbre, porque, dada la fatal situación económica, es inconcebible que a marzo de 2013 estemos sin presupuestos y ustedes estén con la incerti-

dumbre que están. Y que además sabemos la posición de los bancos de adelantar sobre partidas de la Generalitat, que en estos momentos se desconocen, y que la Generalitat, desgraciadamente, ya no goza de crédito. Lo dijo el otro día el mismísimo *conseller* Mas-Colell.

Y de todas maneras, y además de esta incertidumbre, nos tememos lo peor. Y por lo que se ha adelantado vemos que las prioridades sobre la infancia no son las principales, como no lo han sido estos dos pasados años. Y creemos que la atención no ya a la educación fuera del horario lectivo o en el ocio, sino siquiera a otras ayudas igualmente importantes como son las becas comedor, las ayudas para materiales escolares, o las becas para estudios, o la sanidad o prestaciones fundamentales para las familias más desfavorecidas como el PIRMI... Vayan a estar o tener la presencia o la importancia que requirieran o los presupuestos que se requirieran, pues las noticias son de lo más lamentable.

Todo ello, como ustedes, nos lleva... Vemos con preocupación cómo nos lleva a un lamentable deterioro del estado del bienestar y de una aceleración de la pobreza y de la exclusión social, en este caso de la infancia, que es la parte más débil de los eslabones de la sociedad.

Se ha dicho aquí y opinamos como ustedes, que solo desde la continuidad de asociaciones como las que aquí han comparecido, que procuran una educación, como se ha dicho, por parte de los Minyons Escoltes, que convierta a los niños y jóvenes en personas activas, conscientes y comprometidas... Valores fundamentales junto con la enseñanza en los derechos humanos, citados por la representante del Movimiento Laico y Progresista. Son valores, repetimos, fundamentales para salir adelante y enfrentarse a los retos que se nos presentan en la vida en general, y especialmente en estos momentos en que los niños y adolescentes ven el futuro con gran incertidumbre, probablemente influidos por la peor situación, en el peor momento de todos los vividos en Cataluña, y que probablemente en muchos de los hogares donde viven estos niños se padecen con preocupación.

Todas estas actividades que estas asociaciones hacen nos parecen... Y ustedes lo han recalado, y coincidimos en que supone una escuela de la ciudadanía y de la participación. Y esto, hoy día, junto con el factor solidaridad y responsabilidad, nos parece fundamental para tirar adelante y para la educación de los niños.

Y creo que estas escuelas, que estas asociaciones que ustedes presiden o que representan, han hecho un gran esfuerzo por esto durante años. Y es una pena que no se ayude ahora a que esto continúe así. Por ello –bueno, ya lo hemos dicho antes–, nos parece imprescindible que se incluya un movimiento centenario como es el de Minyons Escoltes.

Y si me permiten una cuestión personal. A mí me hubiera gustado mucho –y no pudo ser– pertenecer al *moviment* de Minyons Escoltes, que yo admiraba. Y entonces quizás en aquella época no llegaba a todo el mundo. Estoy segura de que ahora llega a mucha más gente. Y que para mí ha sido un placer escuchar lo que a mí ya me parecía que era hace cincuenta años.

Muchas gracias.

### La presidenta

Muchas gracias, ilustre diputada. A continuació, té la paraula la portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada Violant Cervera.

### Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. I, en primer lloc, permetin-me també que doni la benvinguda i les gràcies a tots els representants dels moviments que avui ens acompanyen: al senyor Rafael Ruiz de Gauna, de la Pere Tarrés; al senyor Carles Barba, de la Fundació Catalana de l'Esplai; al senyor Lluís Marco i la Trini Molist, de Minyons Escoltes i la Fundació Josep Sans, i a la senyora Berta Mundó, del Moviment Laic i Progressista.

Moltíssimes gràcies a tots, no només per les explicacions que avui ens han donat, sinó, a més a més, per la feina que durant anys –durant moltíssims anys– estan duent a terme i, a més a més, per les seves contribucions que durant aquest temps, doncs, han estat fent en aquestes comissions i en aquests treballs del Pacte per a la infància.

Jo el que voldria és, primer de tot, felicitar la comissió. De fet, d'aquí a una setmana farà un any de la constitució d'aquesta Comissió d'Infància, llargament reivindicada per tots els grups polítics i també pel sector. I, per tant, jo crec que tots plegats ens n'hem de felicitar.

A més a més, també dir-vos que jo crec que durant la legislatura passada, durant l'any passat –sí que és veritat que les eleccions es van convocar prematurament–, doncs, vam fer una gran feina. Hi va haver sis compareixences, una pel conseller Cleries i l'altra pel Síndic de Greuges. I les altres comissions ja van ser justament per treballar aquest Pacte per a la infància. I van comparèixer en aquell moment..., bé, de fet, avui hauran comparegut nou de les divuit entitats que havien de comparèixer en aquesta comissió per parlar dels treballs que s'havien fet en aquests pactes per a la infància. Per tant, felicitar-los a tots plegats per la feina feta.

De fet, el Pacte per a la infància era una de les primeres tasques encomanades a aquesta comissió, i jo crec que llargament s'ha pogut dur a terme. A mi el que m'agradaria és recordar en certa manera què és el que s'ha estat fent durant tot aquest any. Perquè sí que és veritat, senyor Barba, que potser la Fundació Catalana de l'Esplai estava previst que comparegués al maig, però també és veritat que durant tot aquest temps s'ha estat treballant amb les entitats. Em consta que les quatre entitats que estan avui aquí –tres d'elles que configuren també la Pincat– han contribuït directament en l'elaboració d'aquest pacte. Per tant, a pesar que sí que és veritat que s'ha retardat un any la seva compareixença, ens consta que hi han estat fent aportacions i que almenys majoritàriament aquestes aportacions, doncs, s'han recollit en la redacció del pacte.

Un pacte que encara és un esborrany, perquè encara queda la feina prèvia que s'ha de fer amb els diferents grups parlamentaris. El passat dia 20 de febrer tam-

bé em consta que la consellera es va reunir amb els diferents grups, justament per reprendre aquestes tasques de treball dintre de la comissió. Per tant, el pacte encara no és un pacte, sinó que senzillament és un esborrany per continuar treballant.

Durant tot aquest temps va passar per un acord de govern, es va constituir un consell director, que jo crec que és bàsic, perquè d'aquest consell director en formen part tots els departaments de la Generalitat, un objectiu que és bàsic i clau si és que volem i ens creiem que aquest Pacte per a la infància ha de ser transversal en totes les polítiques del Govern. Els infants són susceptibles d'estar afectats per matèries d'habitatge, per matèries d'educació, per matèries de salut i per matèries que *a priori* no afectarien els infants si no fos perquè els infants són membres d'aquesta societat i, per tant, els afecta qualsevol de les polítiques del Govern.

I després també hi va haver una fase participativa –jo crec que prou important– en la presentació del document de bases el dia 29 de novembre de l'any 2011. Es va enviar el document a totes les entitats i als col·legis professionals, es va crear un espai web amb una bústia on es van recollir 402 propostes, i es va fer un joc del pacte justament per als nens per intentar a través del joc que aquests nens poguessin col·laborar en una cosa tan feixuga com és la redacció d'un pacte com aquest. I, posteriorment, es va fer una jornada de reflexió sobre el pacte organitzada justament per la Pincat.

Ens consta que totes aquestes entitats que avui compareixen, com he dit abans, doncs, han pogut participar activament en aquesta redacció. I que, per tant, jo entenc que majoritàriament s'han pogut incloure algunes de les seves reivindicacions. I ara ens falta, per tant, la fase dels grups parlamentaris.

És veritat també que cal lligar aquest Pacte de la infància –i això és en aquests moments, per desgràcia, fonamental– amb el Pacte de lluita contra la pobresa. Els nens, doncs, són una de les parts més vulnerables de la nostra societat. Per desgràcia, en un context de crisi econòmica, per tant, són als que més els afecta. I és molt important que els dos pactes –el Pacte de la lluita contra la pobresa i el Pacte per a la infància–, doncs, puguin caminar conjuntament.

També s'ha dit aquí, i és evident, que a tots ens preocupen dues coses. Primerament és la sostenibilitat econòmica del pacte i, per l'altra, que puguin arribar a realitzar-se o a concretar-se mesures concretes d'aquest pacte. És evident que tots els pactes el que busquen són grans acords –grans acords marc–, que, a més a més, han de ser el màxim d'ambiciosos possible. Però que després aquests grans acords i aquests marcs, doncs, molt ambiciosos, si no es concreten en aspectes concrets, és molt difícil de poder-los realitzar.

Pel que jo tinc entès, el pacte el que pretén és això: primer fer un gran marc estratègic –un gran marc–, i després poder-ho concretar en diferents línies estratègiques.

Nosaltres, com tots vosaltres sabeu, com a país, vull dir, tenim grans experiències en pactes. I una de les qües-

tions que sempre hem acabat en certa manera qüestionant d'aquests grans pactes és que la temporalitat i la no-concreció i la rigidesa –que no ens permet anar adaptant aquests grans acords genèrics en mesures concretes–, doncs, de vegades els fan inviables. Coses que avui trobaríem com estrictament necessàries, és possible que d'aquí a un temps, doncs, no ho siguin i hi hagi altres necessitats que passin pel davant d'aquestes iniciades prèviament.

Per tant, jo crec que és important que fem això: que siaguem capaços de redactar un marc estratègic i ampli, per molt tesi doctoral que sigui, perquè després es pugui anar concretant en mesures concretes.

Però sobretot jo crec que l'important del pacte és el que s'ha aconseguit, per exemple, en la Comissió d'Igualtat, i és impregnar totes les mesures del Govern, o la majoria de les mesures del Govern, d'aquesta visió de l'infant. O sigui, que qualsevol cosa que es pugui arribar a executar des del Govern de la Generalitat en aquest cas, doncs, tingui aquesta visió del nen i en què pot afavorir o perjudicar alguna de les mesures en concret.

S'ha dit aquí: estem vivint moments molt complicats. És veritat que les taxes de pobresa són elevadíssimes, i també són elevadíssimes, com no pot ser d'una altra manera, les taxes de pobresa infantil. Però també s'ha dit aquí que el que és trist i realment lamentable és que en èpoques de bonança econòmica no hàgim sabut reduir aquestes taxes de pobresa.

No és una crítica, perquè jo crec que tots plegats en som malauradament protagonistes, d'això. Però el pacte, per al que ens hauria de servir és per poder assentar les bases de dos coses: una, intentar sortir al més aviat possible de la pobresa i poder fer que els infants pateixin el menys possible la pobresa, i dos, assentar les bases perquè realment aquella taxa en què el senyor Barba deia que havíem d'arribar a un 16 per cent –si pot ser menys millor, jo crec que en pobresa infantil no ens hauríem de ficar un límit–, doncs, realment, algun dia pugués ser assolida pel nostre país.

Per tant, és això, no? L'objectiu primer, que és intentar lluitar com sigui possible per evitar aquest risc i aquesta pobresa; i l'altre, assentar les bases perquè això realment no torni a succeir mai més.

Només un comentari al senyor Lluís Marco. Potser ho tinc mal entès, eh? Però jo crec que, dintre de la redacció del pacte, el reconeixement a l'escoltisme està recollit. I em sembla que diu –cito textualment, eh?: «Aquests models van des de la base comunitària de voluntariat, emparats en la gratuïtat i la solidaritat, com és el cas de l'escoltisme i els esplais, fins a estructures més professionalitzades, organitzades per entitats, empreses o administracions públiques.» Per tant, em sembla que l'apartat aquest –no sé si es referia a això– sí que està recollit. En qualsevol cas, jo crec que podem tindre tots plegats oportunitat d'anar-ho millorant, perquè, hi insisteixo, no és un pacte tancat, sinó que senzillament encara estem en la fase de proposta del pacte.

Després dir-los que, com tots vosaltres i tots nosaltres sabem, doncs, els pressupostos fins ara han estat complicats. Fa dos anys que tenim restriccions pressuposta-

ries molt greus. Però també és veritat que el Govern de la Generalitat ha continuat apostant pels moviments del lleure. I, tot i que és veritat que les aportacions van baixar una mica, vull dir, la Generalitat ha continuat apostant per aquests moviments, perquè entenem que la feina que fan, en educació en valors, fora de les hores escolars, doncs, és bàsica per continuar amb aquella cohesió que ens ha caracteritzat sempre com a país.

No sabem com acabaran els pressupostos de la Generalitat. Tots plegats sabem que la situació és molt complicada. No cal recordar-ho, però és veritat: el 92 per cent de les aportacions de l'Estat en polítiques socials..., doncs, han quedat disminuïdes en un 92 per cent. Tots tenim damunt de la taula tot el tema de l'objectiu de dèficit. Depenent de l'objectiu de dèficit, doncs, es podran fer uns pressupostos o uns altres, però a cap govern li agrada estar en la situació en què està. En qualsevol cas, també, mentre no hi ha un pressupost nou, prorrogats estan els anteriors. Vull dir, no és que no existeixin pressupostos, sinó que senzillament s'està actuant amb pressupostos anteriors. Tant de bo les situacions puguin millorar i, doncs, algun dia puguem felicitar-nos que hàgim pogut ser capaços com a país de sortir d'aquesta situació tan complicada.

Moltes gràcies.

#### La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara les quatre entitats tenen un torn d'aproximadament cinc minuts cadascuna per contestar les diferents preguntes dels grups parlamentaris. Comencem pel mateix ordre que..., el senyor Rafael Ruiz té la paraula.

#### Rafael Ruiz de Gauna

Molt bé. Bé. Gràcies també per les seves interpellacions i propostes. Clar, han dit moltes coses i intentaré contestar-ne dues o tres que em semblen més rellevants.

Una sobre com ens ho fem i com ens en sortim de la situació. A veure, nosaltres considerem imprescindible avançar en els drets socials, eh? És a dir, és una conquesta de fa molts segles i hem de continuar avançant en aquest tema. Això és vital.

Hem de veure en aquest nou context què és sostenible i què és prioritari fer en aquests drets socials. I això també crec que és molt important. Per doble via, és a dir, per la via de la prioritització de la despesa, per dir-ho d'alguna forma, i després per la via de la fiscalitat i especialment del frau fiscal, que és tan important en el nostre país. I en aquest tema del frau fiscal creiem que s'hauria de treballar de valent perquè això no fos així. Aquí suposo que hi han teories, que si és el petit defraudador o és el gran defraudador. Possiblement el gran defraudador tingui un impacte important també i caldria perseguir-ho i vetllar-ho.

Ara bé, el nostre model d'entitat no és només ser prestador de serveis públics, que també és important, sinó que ens sentim iniciativa social, iniciativa ciutadana, persones que creiem en un model de persona, de societat i de país, i que estem disposats a fer-ho viable amb

els nostres propis recursos, que passen per mobilitzar quatre mil persones joves voluntàries que animen els caps de setmana, les vacances, etcètera, de molta gent, per educar en valors, d'acord?

I també passa per captar recursos de la societat per poder impulsar aquelles polítiques que nosaltres creiem, aquelles actuacions que nosaltres creiem. Això sense menystenir, evidentment, els drets socials i que hi han coses que haurien d'estar garantides en el model social de què tots ens dotem. Vagi això també per endavant.

En aquests últims anys, també, les administracions públiques, és veritat, en honor a la veritat, que han desenvolupat algunes accions puntuals, alguns programes que han permès abordar determinades situacions, tant la Generalitat de Catalunya, els ajuntaments, la mateixa Diputació de Barcelona, en els quatre o cinc últims anys. D'acord?

Sobre el Pacte per a la infància, celebro que estiguin tan d'acord que hi han d'haver resultats, indicadors, avaluació i tots aquests ítems. Ho celebro, de veritat. Perquè això també generarà la confiança que jo els demanava, no? Si tot queda en paper mullat, si tot queda en paraules, això no contribueix que ni les organitzacions ni els ciutadans es vinculin i se sentin representats. Per tant, és molt important que les poques coses que es puguin fer es facin i es facin bé i es facin amb seguiment, i evidentment prioritzant això que sigui rellevant.

I l'última part, pel que fa a la participació dels joves i dels infants, que alguna persona també ho preguntava. Nosaltres creiem que cal donar participació als infants, en la mesura també de les seves capacitats, diguem-ho així. I que no sigui una experiència negativa, en tant que no estiguin en condicions de poder-ho abordar o de poder-hi respondre de manera satisfactòria. Però hi creiem molt. Abans preguntaven el model. Nosaltres apostem també pels espais, de molta participació i protagonisme dels infants, però sempre donant-los capacitat.

I llavors també, amb relació al consell, crec que seria important reconèixer quins són els espais imperfectes dels quals les mateixes organitzacions d'infància s'han dotat per poder treballar amb els infants. Perquè segurament aquí hi ha una certa articulació, reconeixement, paper, que és important contemplar. I no només estic parlant de l'associacionisme educatiu, del lleure educatiu, etcètera, sinó també de les dinàmiques que hi han a les escoles o que hi han en altres entorns i en altres espais, que ja són espais naturals on els nanos participen i segurament hi han unes mínimes garanties o articulacions garantides.

I això seria tot, que si no...

#### La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ruiz. Té la paraula el senyor Carles Barba.

#### Carles Barba Boada

Sí, gràcies. M'han fet una pregunta molt concreta sobre la recomanació europea, i suposo que, senyora Laura

Massana, no devem estar parlant del mateix. Això és una recomanació molt recent. Està publicada al *Diari Oficial de la Unió Europea* el 2 de març. És una recomanació de la Comissió del 20 de febrer, i, en concret, es titula: «Invertir en la infància: rompre el ciclo de las desventajas». Tenen la referència en el text que els hem passat. Sí? (*Pausa.*) I si volen els el fem arribar.

Està basada en tres pilars, l'estratègia. La recomanació és concretament: «Organitzar i aplicar polítiques de lluita contra la pobresa i l'exclusió social dels nens, i promoure el benestar infantil a través d'estratègies multidimensionals tal com disposen les directrius que segueixen.» Hi ha tres pilars, i un –el tercer, en concret– parla del dret dels nens a participar, i diu: «Recolzar la participació de tots els nens en activitats lúdiques, recreatives, esportives i culturals; reconèixer la influència que tenen els nens en el seu propi benestar, i en la seva tenacitat per superar situacions adverses, en particular donant-los oportunitats per participar en activitats d'aprenentatge informal que tinguin lloc fora de la llar i després de l'horari escolar habitual.»

Això, com saps, és una recomanació als estats; no obliga. En tot cas, des del punt de vista de la definició de polítiques, jo crec que podem aprendre d'aquest document perquè hi han com unes estratègies transversals, des del nostre punt de vista, molt ben conceptualitzades. I, a partir d'aquí, jo crec que és aplicable tant a un ajuntament com a un govern, com a l'Estat. Però, bé, en tenen la referència. Jo crec que val la pena que en prenguem nota.

La senyora Violant Cervera ha dit que hem de celebrar que fa un any vam constituir això. I jo volia donar ple suport a aquesta idea, perquè és l'única comunitat de l'Estat que ha sigut capaç de fer això. I això és un mèrit de tots: del sector, que ho va demanar; dels partits, que ho van recolzar, i del Govern, que ho va impulsar d'una manera molt concreta, i el conseller Cleries al davant. Però de tots, perquè també per unanimitat –s'ha dit– es va aprovar la llei. I a això em sembla que hi hem de donar molt valor.

Jo en aquest sentit, a veure, no ho sé... Jo crec que tots els que estem aquí som aliats... –des d'aquest punt de vista, i els proposo que ho pensem d'aquesta manera–, aliats en un context polític molt complicat, en un context social molt complicat, però que si alguna cosa ens creiem els que estem aquí és que a això de la infància li donem un valor, i això de la prioritat per la infància ens ho creiem, cadascú des de les seves perspectives ideològiques, òbviament.

Llavors, a mi em sembla que això ho hem de posar en valor, i cadascú a casa nostra –cadascú a casa de vostès, per entendre'ns. Jo insisteixo en una demanda molt concreta que els he fet abans. És a dir, d'entrada, que a dins dels partits s'estructurin espais d'infància estables; que davant d'un debat com l'aprovació dels pressupostos –que no se'ns escapa que és extraordinàriament complex i que hi han motius polítics, diguem-ne, de tota mena– pensin per un moment les conseqüències –no només per a les entitats, sinó per a la infància– que té no aprovar els pressupostos. Perquè, si no ho fan –i jo sé que hi han motius per no fer-ho, eh?, però, si no

ho fan–, la gent no entendrà res. I quan vostès es queixen de la distància entre la política i la societat, estem parlant de coses d'aquestes.

Perquè en aquests moments necessitem que el país funcioni i necessitem tenir recursos. I quan els descrivíem una situació dramàtica de la infància, que la coneixen, però també de les entitats, estem parlant de coses d'aquestes. I en aquest sentit som aliats, crec que som aliats. I bé, traslladar-los una mica això.

Pacte per a la infància. A veure, de pactes... Proposo no treure-li valor. Jo ja sé que n'hi han molts i que molts, si són molt extensos, són paper mullat. D'acord? Però és que si fem un pacte per a la infància estem llançant un missatge a la societat molt important, que és que això de la infància és molt important, i volem que sigui el centre. I, en aquest sentit, fins i tot em permetria –és a dir, si a algú li ha passat pel cap– diferenciar-ho del Pacte per la pobresa. És a dir, el Pacte per la pobresa té tot el sentit, però el Pacte per a la infància també. I en aquest sentit donem-li valor i, per descomptat, donem-li concreció i donem-li compromisos.

Des del nostre punt de vista, si triga una mica més ens és igual, si això vol dir que són capaços d'incorporar actors que evidentment, senyora Cervera, són coneixedors d'aquest procés. Però també estem convençuts –i jo crec que ho compartirem– que val la pena incorporar sectors d'una manera molt més concreta. Per exemple, TV3 i els mitjans de comunicació pública s'han d'incorporar d'una manera molt més concreta. I hem de parlar de coses concretes –fins als horaris, fins a les programacions concretes. És a dir, han d'haver-hi compromisos, i també dels ajuntaments. No és suficient. O sigui, ho hem d'intentar, i crec que val la pena destinar-hi esforços.

*(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Crec que això que ha sonat m'indica el temps, no? (*Veus de fons.*) No, llavors, simplement dir que les retallades no són patrimoni de ningú. I, per tant, crec que tenim aquí una responsabilitat. Jo no sé, senyor Fernando Sánchez, si vostès es poden comprometre o no a no retallar en infància perquè... Però, bé, a veure, per exemple, no s'ha retallat en centres oberts, que és un dispositiu que al seu dia les administracions públiques van propiciar. Però s'han retallat més d'un 25 per cent els ajuts que hem tingut els esplais aquest any. Però hi han ajuntaments, d'un altre signe, que ens han retallat el 50 per cent dels ajuts als esplais. I, per tant, bé, després no ens lamentem. És a dir..., però, d'alguna manera, busquem una certa coherència a reconèixer el valor, que agraïm, de la feina que es fa i alhora les polítiques concretes, etcètera.

Llavors, hem de trobar el punt, tots plegats, hi insisteixo, des de l'aliança. I jo estic convençut que aquí tots som aliats i estem convençuts, i que el que hem d'intentar és influir en els espais, diguem-ne, tots plegats, que estan al nostre abast, per realment defensar la infància i especialment aquesta més vulnerable.

## La presidenta

Gràcies, senyor Barba. A continuació, tenen la paraula els representants de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya.

## Trini Molist Solvas

Gràcies. Ens agradaria donar resposta molt més extensa a tot el que s'ha anat dient, i sobretot en termes més genèrics. Però potser ens centrarem en allò que ens interpel·lava més directament i intentarem ser molt breus i concisos.

En primer lloc, l'Agnès Russiñol ens demanava a veure quin model de consells..., o com crèiem que s'haurien de vehicular els consells d'infància i en aquest cas la participació en aquests consells. Nosaltres el que diríem és que... Bé, fèiem servir un terme potser poc correcte, no?, però ens imaginàvem que aquests consells no havien de ser un bolet i no havien de ser el que nosaltres en dèiem «un purgatori de consciència». És a dir, no ens imaginem un espai sense sentit només per poder dir que donem veu als infants. Si realment volem que aquests consells siguin realment participatius, el que nosaltres creiem és que han d'haver-hi resultats.

És a dir, ja hi han estudis fets sobre quins models de participació són aquells en què els infants se senten realment més participatius, satisfets i quins resultats a nivell futur de ciutadania acabem obtenint en això. Per tant, nosaltres el que aconsellàriem, en aquest cas –a nosaltres mateixos, no?, a poder fer les intervencions, però també a la comissió i al treball posterior que es pugui fer del pacte–, és fer realment un model de consell que doni resposta a les necessitats dels infants, en aquest cas, no a les necessitats dels adults, que puguem tenir a l'hora d'escoltar els infants. Això, en primer lloc.

I, també, en aquest sentit dels consells, nosaltres demanàriem que es tingués en compte que ja hi han estructures, com veieu en aquesta taula, que són realment participatives i que funcionen.

Per tant, podem crear espais nous o podem també aprofitar els espais que ja existeixen de participació real d'infants i joves.

## Lluís Marco Planells

D'acord. De cara a la Núria Ventura, en les intervencions..., a veure, destacar que si efectivament el Pacte per a la infància, doncs, ha de ser realment un eix vertebrador de les polítiques d'infància que han d'haver-hi d'ara en endavant... Nosaltres voldríem destacar una mica la importància que cal donar a la interacció entre tres agents importants. Sabem que l'escola és important, sabem que la família és molt important; vull dir, són agents d'especial rellevància, de fet, en tenen i molta, per les hores sobretot que hi dediquen, però també la interacció amb altres agents educatius.

Amb això em remetré una miqueta al document del Pacte per a la infància, que és el que he llegit i que abans, doncs, potser hi ha hagut alguna confusió, on he dit que no hi figuràvem. El que està penjat al web de la Generalitat és diferent del que, en tot cas, estem comen-

tant. (*Veus de fons.*) Sí? És el que...? Doncs, jo ahir me'n vaig baixar un de la Generalitat, que jo sempre faig el control de buscar la paraula en el pdf i... (*Veus de fons.*) Hi és? (*Pausa.*) Perfecte. Bé. El cas és el següent: que és sobretot remarcar la importància que ha de tenir la interacció entre els diferents agents educatius.

Per altra banda, també, una mica d'alerta amb relació a l'escola i amb què s'apunta l'escola, perquè tot va encarat a l'èxit escolar, tot va encarat a com els nanos després van directament al mercat laboral. Compte –compte– amb el que estem fent amb els infants i com els enfoquem, perquè els sistemes productius potser ens estan encgant una miqueta, i potser caldria inspirar-nos una miqueta en nous corrents que ara corren i que els recomano, com són ara vídeos de l'estil del Ken Robinson, que avui dia estan corrent per les xarxes i que són bastant interessants, sobre com hem de potenciar la creativitat en els nostres nanos avui dia. I aquí va una mica en contraposició amb els models de l'escola que tenim fins ara.

Amb això també dir, bé, amb relació a les polítiques econòmiques que hem de tenir d'ara endavant, simplement dades per conscienciar una miqueta. Actualment, la nostra entitat té la sort o la desgràcia, podríem dir, de sobreviure gràcies al crèdit que tenim amb entitats de banca ètica com Fiare. O sigui, pels temes que evidentment tots coneixem la liquiditat de la Generalitat ara mateix és la que és, i nosaltres ara mateix tirem d'això. Ens avancen el crèdit, però tenir molt clar algunes dades que volem que quedin sobre la taula. Insistència i amb discurs propositiu i no destructiu.

O sigui, ara no començarem a parlar de retallades, sinó sobretot a parlar del que realment estem aportant. Un cap, habitualment, porta, més o menys, de l'ordre de trenta-sis hores el mes –que això és el que comentava abans la Berta– de funcionament ordinari, més 270 hores dedicades a excursions i dedicades a campaments de Setmana Santa i d'estiu. Això fa un total de 630 hores anuals, que això, si ho multipliquem pels 3.000 voluntaris que té l'associació, donaria un total de regal d'hores voluntàries d'1.900.000 hores al país. Aquestes hores d'1.900.000 hores que regala Minyons... Només cal que apliquin el conveni del lleure i sabran exactament què és el que estem aportant en PIB al país.

Per altra banda, dir-los que el rendiment amb relació al que rebem versus el que aportem al país... Si nosaltres rebem un euro de la Generalitat en revertim vint a la societat catalana. I això és molt important que ho tinguin present, perquè si això s'acaba tindrem un problema més gran del que ens imaginem. Sobretot quan parlem d'associacionisme educatiu. La rendibilitat és del 2.000 per cent. Sí?

Llavors, amb relació també... Bé, això et toca a tu, Trini..., perdona.

## La presidenta

Els prego que vagin acabant.

**Trini Molist Solvas**

Sí, simplement per donar resposta a les aportacions que ens demanaven concretament quant a l'aparició de l'escoltisme en el pacte, que nosaltres entenem que ja hi és. Simplement, fèiem referència a donar importància a l'associacionisme sobretot educatiu, no?, entès de base voluntària. Simplement això.

Aleshores, hi havia una altra pregunta que feia sobretot referència a com aconseguim –la feia la senyora Laura Massana– una participació real dels nanos en els agrupaments i també en els entorns locals, no? Aquí ens referirem sobretot a la part del mètode. El mètode escolta contempla, des del treball diari, tots els caps de setmana una participació directa dels infants en el disseny, en el desenvolupament, en l'avaluació i en la realització de tots els seus projectes, decidits per ells mateixos. Aleshores, quan això ho fem extensiu als projectes que es realitzen en el treball en xarxa, o en comunitat, en aquest cas, això fa que els infants participin directament en la construcció present i de futur dels seus entorns locals més directes.

**Lluís Marco Planells**

I, pel que fa a la pregunta sobre com les estructures jeràrquiques actualment sobreviuen al moment que estem vivint..., a veure, el 15-M realment ens ha afectat a tots, eh? –ens ha afectat a tots. I això posa en *jaque*, diguéssim, la democràcia interna de la nostra associació. Tres mil caps, doncs, en tot això, realment el que reclamen, dia rere dia, és un increment de la democràcia directa. I entenem la democràcia directa com la democràcia potser més assembleària: del vot i aixecar la mà, que abans en dèiem.

Ara bé, sí que és veritat que als caps no només se'ls dona això, i creuen molt en el paper que fan dia a dia. Només amb democràcia directa no solucionarem ni farem la feina que fem dia rere dia. Aleshores, nosaltres creiem clarament en la democràcia directa, però és que, a més, creiem en la democràcia representativa, creiem en els càrrecs que dins de l'associació desenvolupem, càrrecs que ens guanyem la confiança no des del poder, sinó des de l'autoritat que ens dóna el fet de predicar amb l'exemple. Aquí ningú cobra, o sigui, no cobrem cap de nosaltres; tots dediquem una mà d'hores a això molt alta. Ens emociona molt la feina que fem i com que ens emociona, doncs, bàsicament ho transmetem, i creiem que això és el que fa que després la gent també s'impliqui darrere de tot això.

Tot i així, sí que és veritat que hi ha una cosa que és clau en la nostra associació i que crec que això ha fet canviar bastant. Des del 15-M hem hagut d'incrementar les mesures per augmentar la transparència i la rendició de comptes dins de l'entitat. Funcionem amb programes anuals i funcionem amb indicadors. Que, com dèiem, aquest Pacte per a la infància no té indicadors, i potser sí que seria interessant arribar més a una concreció i poder després dir que hem assolit el que ens estàvem plantejant.

I amb tot això... Ja està.

**La presidenta**

Moltes gràcies. Té la paraula la senyora Mundó.

**Berta Mundó Fontdeglòria**

Gràcies. Intentaré ser breu per no repetir, sobretot, l'aportació que acaba de fer Minyons, que crec que des del Moviment Laic i Progressista, en aquest sentit, la podem subscriure totalment.

En tot cas, se'ns ha preguntat directament sobre temes de participació i com veiem els consells d'infants. Jo he plantejat que directament, d'entrada, ens sorgien dubtes al respecte. I simplement dir que si parlem de participació i, per tant, com s'articula aquesta... I ja ho he dit durant la intervenció, però que, en tot cas, hem d'escoltar els infants, i escoltar no és assegurar-les en una taula i que parlin, sinó que escoltar vol dir escolta activa, donar resposta, que hi hagi *feedback*.

Hem de compartir la presa de decisions en allò que ens afecta. Evidentment, parlem de participació progressiva. Segurament no decidiran el mateix els infants de tres anys que els adolescents de quinze. Hi ha d'haver un procés d'aprenentatge, perquè, com hem dit, a participar se n'aprèn participant, portant-ho a la pràctica. Per tant, de zero a mil no podem passar.

Però sí que, com deien ara també Minyons, el procés de participació o de fer el projecte o així requereix que hi hagi informació prèvia, i que, per tant, no és només l'escenificació d'una reunió, sinó que és tot allò que passa abans d'aquella reunió. S'ha de poder opinar, tothom ha de poder opinar en igualtat de condicions. S'ha de poder planificar la feina que sigui, si estem parlant d'un projecte o si estem parlant d'alguna decisió. S'ha de poder decidir, gestionar –que vol dir tirar aquesta decisió endavant– i sobretot avaluar, que a vegades aquesta sempre és la part que ens queda més coixa, no? Doncs, l'avaluació és un element indispensable perquè torni a començar la roda de participació.

Llavors, una cosa que s'ha comentat a nivell dels consells i que ara també comentàvem és com ho articulem des de les escoles, però també des d'altres agents que ja fa temps que hi estem treballant de manera participativa, perquè realment puguin ser espais representatius i no siguin... Minyons ha dit «un bolet» i jo deia que no fem espais per acabar fent una foto una vegada l'any. Perquè si és per fer una foto quedarà molt simbòlic, diguéssim, però poc real. I, per tant, crec que aquí hi ha la clau.

Llavors, això portat a terme en el pacte en general, doncs, segurament també s'hauria pogut treballar més, i jo crec que sobretot des del territori. És a dir, els infants poden entendre molt fàcilment el que passa al seu costat, al costat de casa seva, a la cantonada. No cal anar a mirar el global. Això ho podem transformar després.

I simplement això: insistir en la coresponsabilitat dels agents educatius i que quan parlem de... Segurament la primera versió del pacte també ens agradava més; haurem de veure què ha passat, que potser no ho hem llegit bé, o no hem trobat el document que tocava. Però sí que, en tot cas, insistir que es compti amb l'asso-

ciacionisme educatiu, més enllà de la parcel·la que ens pertoca, que és el dissabte a la tarda. Perquè tots els joves que en formen part són agents multiplicadors, i, per tant, podem arribar bastant més lluny que les tres hores d'esplai o de cau el dissabte a la tarda.

Amb això ja està. Gràcies.

#### **La presidenta**

Moltíssimes gràcies a tots per la vostra presència, sobretot per les vostres aportacions i per explicar-nos

quina tasca feu en favor de la infància. Jo us felicito perquè realment aquesta tasca de voluntariat no seria possible sense persones com vosaltres.

Amb això, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i sis minuts.